Anul VII No. 2

2 LEI EXEMPLARUL

12 MARTIE 1933

CUVÂNTUL STUDENŢESC

Redacţia şi Administraţia: Bucureşti, Bulevardul Schitu Măgureanu No. 2 (Palatul Soc. Stud. în Medicină) Telefon 301/65

Organ Oficial al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români

APARE BILUNAR

Parazitism şi Naţionalism

de Docent Dr. V. TRIFU

Intreaga lume a vieţuitoarelor e ameninţată şi chinuită de o plagă odioasă: *parazitismul*, care trăeşte numai prin aceste vieţuitoare şi în contra căreia ele trebue să fie mereu în cea mai vigilentă gardă.

E o adevărată calamitate, fiindcă o bună parte din viaţa fiinţelor vieţuitoare se iroseşte în lupta necurmată şi grea, ce se duce împotriva acestui parazitism, cu atât mai primejdios cu cât e mai dificil de identificat şi atacat.

Din nenorocire, nici ideile nu sunt scutite de parazitismul, care trăind prin ele, le stinghereşte totuşi, şi le ameninţă puternic, existenţa.

Şi după cum organismele vii sunt periclitate de parazitism în proporţie cu suculenţa lor, tot şi ideile sunt periclitate de parazitism în proporţie cu generositatea lor.

Dealungul întregii Istorii, toate ideile mari, generoase, au fost necurmat, masă de ospăţ sardanapalic al parazitismului celui mai respingător; toate aceste idei mari, generoase, s'au ofilit şi au pierit, lăsând doar o urmă de lumină rece, în paginile înălţătoare, dar pline de tristeţe, în care mai e vorba, arareori, de... binefăcătorii Omenirii.

E fatal, prin urmare, ca şi ideea generoasă a naţionalismului-creştin să fie invadată de parazitism.

Parazitismul ideii naţionaliste-creştine, ca orice parazitism e abject şi periculos, dar el este în acelaş timp şi interesant, fiindcă are înfăţişări variate, extrem de variate; unele forme pot fi considerate, cu oarecare bunăvoinţă, forme *„saprofitice"*, ca de pildă, parazitismul nărod al maniacilor religioşi ori naţionalişti; altele sunt forme de *„dublă parazitare"*, fiindcă paraziţii trăesc şi de pe urma ideii naţionaliste-creştine şi de pe urma Siguranţii generale a Statului; aceste forme însă nu sătuesc prea mult ideea, care este pur şi simplu, nimicită de unii paraziţi foarte mobili, foarte agitaţi, cari se denumesc ei înşişi: *„formă dinamică"*...

Această formă parazitară *„dinamică"* e cea mai groasnică nenorocire pe capul bietului naţionalism-creştin.

De pildă, acesta, recomandă: „Christos, Regele, Naţiunea"; adevăratul naţionalist-creştin îi răspunde, zicându-şi: „Prin urmare, să fiu întâi, bun creştin, supus fiu al Bisericii, care-mi impune să mă feresc de vrţii, ca de foc; să fiu devotat slujitor al Regelui, deci să-mi fac Armata cu dragoste şi pricepere; să fiu cât mai bun cetăţean al Ţării mele, să mă prepar deci, cât mai ideal în meseria sau profesia ce mi-am ales"... Şi adevăratul naţionalist devine în mod firesc un adevărat om, mai mult sau mai puţin creştin, după cum îl ajută voinţa, care, ca toate darurile, depinde de calităţi înăscute, dar în orice caz un excelent cetăţean, folositor Ţării, şi în timp de pace şi în timp de războî.

Parazitul *„dinamic"* chiuleşte Armata şi dă dracului Şcoala, „face ceva" pe profesia ce avea — dacă o avea, — îşi toarnă cordeluţe şi cocarde, se înarmează cu tradiţionala „perie" şi se agită... Agitarea constă în *„perială"*, în *„jeoreală"* şi, din când în când, într'o palmă dată cuiva, care are mutră de jidan şi care, condiţie esenţială, trecea cuminte pe stradă; dacă parazitul *„dinamic"* e bine insoţit, el îşi permite şi unele eroisme: sparge geamuri!

Din când în când, face ce făcu deunăzi, şi naţionalistul-iudaic Weissmann, adică se bandajează pe cap cu feşi abdominale, enorme, şi se vaită că a fost încolţit de jidani sau de comunişti, cari au recunoscut în el, pe „unul din şefii mişcării naţionaliste-creştine".

„Apăi dacă jidanii şi comuniştii mă recunosc „şef", înseamnă că sunt! Nu?"

— „Aşa-i!" răspund cu oarecare obidă ceilalţi paraziţi *„dinamici"*, cari vor face la fel, peste două-trei zile, ca să fie şi ei consideraţi „şefi"...

Parazitul *„dinamic"* e zi şi noapte, în jurul unora din conducătorii mişcării, cu trecere sau cu parale; nu-i slăbeşte nici o clipă, îi întâmpină, îi urmăreşte, li se învârte împrejur, mai ales la ora mesii — ca un titirez; le împoaie capul cu informaţii în totdeauna „teribile", îi ameţeşte, îi „aduce". La nevoie, unora le procură şi „dame", şi-apoi umple târgul, lăudându-şi isprava....

E un fel de râe a şefilor, o râie îndrăcită, care enervează, gâdilă şi scarpină în acelaş timp, o râie tenace, care nu iartă nici o clipă pe cine a apucat să-l paraziteze...

Ba da!

Căci parazitul dinamic face din când în când şi propagandă, dar numai în alegeri şi numai pentru el, *„atingând"* de parale pe *„fraeri"*; în asemenea ocazii, repetă aşa de bine şi aşa de des, că e *„fondator"* al mişcării şi că el este întreaga nădejde a neamului, încât oamenii fug de el, ca dracul de tămâe. Succesul parazitului „dinamic" e uneori real, când e vorba să *„aducă"* pe şefi sau *„să lucreze"* pe oamenii cari îşi văd de treabă, dar, lucru foarte ciudat, în faţa poporului, parazitul „dinamic" apare aşa cum este în realitate: *un păduche infect.*

Iată motivul pentru care parazitul „dinamic" este primejdios: el discreditează în faţa mulţimii, ideea salvatoare a naţionalismului-creştin şi isgoneşte pe adevăraţii slujitori ai lui.

Naţionalismul-creştin e dator să îşi urmeze viguros drumul pentru Christos, Rege şi Naţiune, aşa cum fiecare om e dator să-şi urmeze ţinta; însă, după cum fiecare om care vrea să isbutească trebue să se ferească de paraziţii ce-l chinue şi îi ameninţă viaţa, tot aşa şi naţionalismul-creştin, dacă vrea să isbândească, trebue neapărat să scape de toţi păduchii lui, mai mult sau mai puţin *„dinamici"*.

Docent Dr. V. TRIFU

xxoxx

Pregătiri febrile la Radio-Bucureşti

Apropriindu-se balurile de Purim, şi comunitatea pumuntenilor din România primind o comunicare că va sosi Regele Ahaşveroş cu o importantă suită de rabini, Soc. de Radio-Difuziune, spre a fi pe placul acestor înalţi oaspeţi, a achiziţionat o considerabilă serie de plăci, menite a face plăcere coreligionarilor lui Zipstein.

Nenorocul lui Moscopol de a nu-şi mai auzi inepţiile hârşâite; poate va fi tolerat numai Livianu Dorel „întâmplător" între pauzele melodiilor palestiniene.

Tot nenoroc va avea şi Badea Stan din Cochirleni, care va auzi câteva zile pe „Radu" cântând numai jidăneşte.

Credem că, în baza evoluţiei, Radio-Bucureşti va fi mai bine înzestrat cu „cântece" — în orice caz — faţă de Purimul din 1932 —.

Aşteptăm cu plăcere.

Herşcu B. Laziar

Frescă din biserica „Stella Maris" din Balcic

HRISTOS

Nu vor fi înfrânţi cei cari, tocmai când se simt obosiţi şi slăbiţi în lupta contra satanismului politicianisto-masonic, îşi află reculegere şi întărire în binecuvântarea Celui ce ne chiamă, zicând:

„Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voiu da odihnă; luaţi jugul meu asupra voastră şi învăţaţi dela Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre; căci jugul Meu este bun şi povara Mea uşoară". (Matei 11/28-30).

Dimpotrivă, minunea biruinţei adevăratului crez, va fi mai aproape de fiecare, din clipa în care se încredinţează puterii nemărginite şi înţelepciunii negrăite a Mântuitorului nostru Isus Hristos, Care, ridicând păcatul lumii, prin sfânta şi înfricoşata jertfă de pe Golgota, face „fii ai învierii" pe toţi aceia cari nu se ruşinează a purta Crucea după pilda Lui, ca să învingă frica şi moartea!

Dacă unii voesc să ne oprească cu orice preţ — pe când alţii nu pot sau nu ştiu — ca să ne apropie de El, simţim bucuria siguranţei că pe El Insuşi nu-L poate împiedica nici o putere, ca să ne poarte pe calea pe care a descoperit-o lumii pentru salvarea popoarelor şi a moştenitorilor lor.

Drept aceia, în această ţară, care a ajuns acum ca, sus, să aibă vârcolaci cari vor să mănânce soarele regalităţii, din a cărei inalterabilitate se încumentă să creadă că pot roade fără cutremur, în timp ce, jos, tot felul de microbi grăbesc infectarea şi descompunerea organismului, încă viguros, al Naţiunii — va răsuna din nou pelsnitura „biciului de funii", cu care vor fi scoşi afară toţi tâlharii cari îndrăznesc să pângărească templul tradiţiilor şi aspiraţiilor unui popor, care nu numai că nu s'a lepădat niciodată de Hristos, ci a fost învrednicit să-şi jertfească nenumăraţi fii pentru legea Lui.

Cei mai dispreţuiţi şi impilaţi, ajungând a fi — s'ar putea spune de ce? — cei ce vor da pe cărturarii generaţiei care şi-a făcut cel mai frumos punct de onoare din unitatea de orientare şi luptă, în care s'au menţinut în haosul de după război. Fiul lui Dumnezeu îi cheamă la Sine şi-i face „cavaleri ai Crucii" tocmai acum, când nu poate contesta nimeni că tot mai concentrate puteri oculte se înverşunează să-i opăcească şi să le piardă sufletul. Pe seama lor se aruncă acuza pentru toate păcatele şi lipsa de educaţie a unor înaintaşi, cari au trăit în iluzia că un snop de cunoştinţe dă dreptul la numele de „cultură", pe care o degradează totuş prin toleratele pactări cu minciuna, hoţia, desfrâul şi închinarea aceluiaş „viţel de aur" de pretutindeni: banul. Semnele vremii arată, însă, o schimbare a societăţii, din mijlocul căreia sunt chemaţi la spiritualitate cei huliţi de duşmănia acelor ce-şi vădesc slăbiciunea în teama şi fuga din faţa Celui ce este „Lumina lumii". Generaţia care, după război, a fost supusă celor mai crude încercări şi a avut curajul să desprindă din complexul lor adevărata realitate a vieţii, vede asigurarea destinului acestui neam altfel de cât sufletul amăgit — şi trădător — al acelora cari s'au aliat şi s'au făcut chiar slugi celor ce au vândut, negându-L şi acum, pe Hristos.

Nu socotim ruşinos, nici cel puţin ca prejudecată, să fim mărturisitori ai lui Isus, chiar dacă ne-am atrage tot dispre-

(Continuare în pag. II-a)

Eroizii sună viguros din lungile lor tulnice.
Sclipiri de oţel, tresar în bătaia razelor astrului ceresc.
In depărtatul orient, mitralierele împroaşcă fără încetare.
In jurul nostru, urmaşii lui Atila îşi împodobesc honvezii cu pale noui.
Vecinii dela Răsărit, duşmani neîmpăcaţi ai dragostei noastre pentru Domn şi Moşie, pândesc ca ulii, din înalt.
Codreni şi Orheeni urmaşi ai Crăişorului, Arcaşi şi Panduri, cu toţii vă cunoaşteţi datoria.
Urechile nu le plecaţi la veneticii de dincolo de Nistru sau de pretutindeni.
Oţeliţi-vă braţul şi întăriţi-vă sufletul pentru tot ce vă este scump, lăsat, din moşi, strămoşi.
Intr'un singur cuget, la datorie, atunci când El ne va chema.

CUVANTUL STUDENŢESC

Infruntarea uzurpătorilor

Peste criza economică, pe care o simt deopotrivă şi cei bogaţi şi cei săraci, se ridică astăzi, apăsătoare şi ucigătoare de avânt, criza morală.

Din palatele generozităţii de eri, din bordeele adăpostitoare de încredere şi evlavie, se desprind azi şovăiala şi neputinţa, ura şi josnica bârfeală. Din colţuri întunecate, din suflete pătimaşe porneşte metodic svonul tendenţios de cafenea, purtat fiind apoi din gură în gură şi de cei ce cred şi de cei ce nu cred.

Minciuna, insinuarea şi calomnia, armele vremii, armele laşităţii, lovesc cu persistenţă diabolică în cele mai scumpe instituţii ale Statului şi le împing spre prăpastia prăbuşirii.

Capul bisericii şi capul statului sunt de o potrivă loviţi de forţa ocultă.

Astfel, citeam, spre marea noastră surprindere, într'un număr recent din ziarul „Cuvântul" un articol de defăimare a Patriarhului. Zicem „surprindere", intru cât acest ziar este condus de un teolog. Articolul în chestiune urmărea săparea unei adânci prăpăstii între capul bisericii şi credincioşi. Materialul servit în acest scop, era pe cât de demagogic, pe atât de lipsit de seriositate. Dormitorul patriarhiei, scrie vulgarul autor al articolului, a costat 200.000 lei. Deci nu vă mai încredeţi în Patriarh... Uită, neseriosul autor, că palatul Patriarhiei este — sau mai bine zis, trebuie să fie — un monument de artă. Pentru a nu servi altă argumentaţie, recomand alarmistului dela „Cuvântul" să viziteze reşedinţa Episcopului romano-catolic din str. Berthelot şi se va convinge că biserica romano-catolică, deşi reprezintă o infimă populaţiune în România, totuş, ea înţelege să cinstească cu tot fastul cuvenit pe şeful ei.

Arta, este un produs al civilizaţiunii şi cine se împotriveşte ei însemnează că se pune în slujba prostiei.

La noi ca şi aiurea, în jurul Bisericei s'a desvoltat o întreagă artă şi civilizaţiune. Cei ce vor astăzi, să dărâme încrederea în biserică, se împotrivesc mersului spre adevăr.

Cu vigoare şi cu scârbă le svârlim în faţă protestul nostru. Celor ce poartă în frunte semnul crucei şi în inimă steaua masonică le-o spunem răspicat: *slugi netrebnice, dacă vroiţi a răsplăti cinstit puterea arginţilor, scoateţi-vă masca şi luptaţi cavalereşte.* Apărătorii Bisericei vroesc lupta dreaptă.

De altfel, fariseismul se practică pe o scară întinsă la noi.

Lupta împotriva monarhiei se dă după aceeaş metodă.

Mai dăunăzi, un profesor secundar, uitându-şi adevărata lui misiune, şi servindu-se de metode demagogice răscoleşte mahalalele iubitoare de senzaţional şi asvârle noroi pe treptele Tronului. Nemulţumiţii de profesie, se lasă seduşi de minciuna meşteşugită şi urmează pentru o clipă pe eroul de operetă provincială.

„Uraganul" plănuit trece şi în urma lui rămâne acelaş vânt sfios şi sâcâitor, purtător de miasme iresponsabile. Calomnia îşi găseşte ecou în mintea anarhică a câtorva şefi politici. Prilej de a încerca năruirea monarhiei.

Un străjer de al nostru, profesorul Gheorghe Cuza, dela tribuna parlamentului, izbeşte în gura clevetitoare un pumn de adevăr. Şi bârfitorii tac, urzind în umbră planuri de uzurpare şi continuând a-şi strecura ipocrizia sub hlamida Regească.

Noi cei tineri şi cinstiţi, cei cu sufletul plin de grija adevărului, ne unim şi braţul şi cugetul cu bravul străjer al Coroanei Regale.

Vrem monarhie, pentru că vrem ordine. Vrem ordine, pentru că vrem propăşire.

Vrem domnie îndelungată pentru M. Sa Regele Carol al II-lea, pentru că vrem domnia muncei, împotriva parazitismului.

Şi Regele României, harnic şi îngrijorat, vroeşte pentru Ţara Lui, ordine şi pâine.

Noi, respectuoşi şi încrezători, stăm la picioarele Regelui, pentru a-L asigura că pâinea Românească va fi a Românilor.

Arhitect *N. Murichescu-Tunari*

Intre clasă şi naţiune

Proletariatul unei naţiuni, privit prin lentilă sociologică marxistă, apare detaşat de restul corpului naţional, îndeplinind o funcţie specială şi neintegrându-se comunităţii naţionale pe nici un plan de viaţă. Desigur că, acceptând dialectic premizele acestui admirabil sistem de speculaţie mintală, concluziile se impun, uluitor de logice. Şi astfel după un antrenament teoretic, completat cu argumente de broşură, gen Radek, devii adeptul entuziast al celui mai ortodox marxism. Te întrebi mirat, cum nu ai observat până acum rolul masianic cu care clasa proletară este învestită; cum, patetica formulă „proletari din toate ţările, uniţi-vă" trebue să se realizeze şi că în sfârşit nu există naţiuni, decât ca concepte, singurile realităţi sociale fiind clasele.

Numai că între logica minţii, şi am putea zice nelogica vieţii se deschide o prăpastie. Marxismul constitue, poate, cel mai armonios sistem de silogisme. Viaţa departe de a putea fi prinsă în tipare, simte câte odată nevoia sau plăcerea de a contrazice, tot ceeace bietul creer omenesc, prin cazna în timp, elaborează sentenţios. Războiul mondial, constitue cel mai plastic exemplu în acest sens. Cu puţin timp înainte de declararea lui, a avut loc, la Haga îmi pare un congres al internaţionalei social-democrate important fiind, întru cât făceau parte din delegaţiile respective, în special franceză şi germană, şefii partidelor muncitoreşti. Leaderii congresului, au hotărât grav şi categoric, printr'o moţiune, să determine diversele proletariate, ca în caz de război, făcut contra intereselor întregii clase muncitoreşti, să se opună prin orice mijloace.

Au fost pe toate tonurile, închinate imnuri, conştiinţei şi solidarităţii de clasă şi păcii socialiste. S'a declarat războiul. Fără nici o târguială, unii social-democraţi germani beneficiind chiar de o vârstă înaintată, au asvârlit fără remuşcări, marxista solidaritate de clasă, adeverind cu cel mai puternic argument, cu viaţa lor, nu ipoteţia, ci reala conştiinţă de sânge şi suflet, conştiinţa naţională. Şi s'au măcelărit tovarăşii de eri timp de 4 ani, murind şi francez şi german, cu numele pe buze şi imaginea în suflet, a patriei lor. Timp de patru ani, în locul tovarăşilor proletari, stau faţă în faţă, camarazi germani şi camarazi francezi; Franţa şi Germania. Şi logic ar fi fost ca odată înarmaţi, muncitorii francezi să tragă în burghezii francezi nu în fraţii lor muncitori germani. Deoparte formula logică, de alta viaţa. De aceea nu contra realităţii ci în sensul ei, noi cei cari credem în naţiune, cum credem şi în alte realităţi, zâmbim doar, când camarazi de cealaltă parte a barierei, răcnesc neputincioşi: „nu luptă de rasă ci luptă de clasă".

Pătru Opincă

Note critice

Tradiţionalism şi modernism

de Ştefan C. Ionescu

Problema numai e de actualitate. Insă credem că într'o publicaţie cu caracter bine stabilit, trasat de generaţii, e bine ca ea să fie reluată — nu pentru a provoca discuţiuni în jurul-i — ci a preciza cadrul ei în problematica generală a ideologiei studenţeşti.

Intru cât preocupările acestor foiletoane sunt pur literare, discuţia problemei tradiţionalismului şi modernismului în artă şi literatură şi în special în creaţiile româneşti, se va încadra numai în chenarul estetic.

Tradiţionalismul ca şi modernismul sunt numai forme în care se integrează unele creaţii literare. Nu există o artă sau o literatură tradiţionalistă sau modernistă. Există numai o artă şi o literatură românească cu o notă specifică de tradiţionalism sau modernism. Restul operelor cari nu se integrează în acest cadru nu pot avea valoarea estetică pentrucă nu prelucrează estetic evident, o anumită realitate sau atmosferă socială. Creatorul unei opere este înainte de toate înfipt adânc într'o realitate socială, oricare ar fi ea. Nu există artă pentru artă. Un artist, ca toţi oamenii, suferă inconştient influenţa mediului şi a societăţii în care trăeşte şi care modelează şi determină generalitatea lui. Cum ar putea un scriitor român să scrie o operă de valoare asupra vieţei japoneze, să zicem? Criteriul estetic este mijlocul de a eterniza în opera de artă omenescul — sub toate aspectele lui — care la rându-i este limitat în cadrul unei naţiuni.

Tradiţionalism, autohtonism ca şi *specific naţional* sunt noţiuni gradate pentru a delimita în timp valoarea unei opere de artă.

Tradiţionalismul este forma în care se încadrează creaţiile evocatoare ale trecutului. El are un caracter circumscris în timp. Valoarea lui este paseistă.

O operă cu caracter *autohton*, valorifică determinantele spirituale ale naţiunei iar *specificul naţional* este singurul care evdenţiază elementele specifice ale spiritualităţii unei naţiuni. Intre *autohtonism* şi *specific naţional* există deosebirea în alegere. Pe când autohtonismul evidenţiază toate caracterele dominante ale unei naţiuni, specificul naţional alege numai pe acele cari sunt specifice unei naţiuni.

Numai întrucât o operă de artă eternizează prin forma scrisă, săpată sau pictată o integra valoarea estetică în notă caracteristică a specificului unei naţiuni, numai întru atât acea operă îşi poate concertul artei şi literaturei universale, îmbogăţind astfel patrimoniul universal al culturii cu un sunet distinct al specificului naţional.

O operă de artă sau de literatură, este eternă — atât cât putem admite *eternitatea* artei în forme anumite — şi universală, întrucât este estetică — în sensul trăirii artistice a creaţiei, şi naţională întrucât vivifiază specifitatea spiritului unei naţiuni.

Poetul peisagiului moldovenesc, Mihai Sadoveanu este un tradiţionalist. Creaţia lui este paseistă. M. S. eternizează în favoarea literaturii frumuseţea dealurlor şi văilor moldoveneşti. Sau evocă o pagină din trecutul sbuciumat şi glorios al Moldovei. Scutură prăfuitele hârţoage ale istoriei moldave, desprinzând din ele miezul vieţii de odinioară.

Prozatorul de largă respiraţie europeană, Cezar Petrescu este în cadrul discuţiei noastre, un scriitor autohton. Analizează şi narează obiectiv în opera lui, toate problemele care se pun mediului şi societăţii româneşti de azi. C. P. este un scriitor al urbei care vrea să prindă în opera sa procesul de evoluţie al urbei româneşti, în perspectiva civilizaţiei de azi.

Liviu Rebreanu, viguros şi rural, caută să desprindă din viaţa românească, şi în special din viaţa satului românesc — problemele cari i se pun mai intens şi cari îi dau nota dominantă, eternizând astfel în operile sale nuanţe ale specificului naţional.

Totuşi şi M. Sadoveanu, şi Cezar Petrescu ca şi Liviu Rebreanu sunt pe primul plan scriitori români. Tradiţionalismul, autohtonismul sau specificul lor naţional sunt numai forme în care se îmbracă puterea lor de creaţie românească.

Modernismul nu poate fi conceput ca o şcoală sau ca un curent literar şi deci ca o atitudine estetică faţă de creaţia spiritului culturii, pentrucă el este o formă superficială de a concepe arta. Modernismul este numai o manieră de a vorbi, împrumutată vieţii sociale care a căpătat azi un ritm modern, accelerat, faţă de cel din epoca antebelică. El este numai o modă a artei. Nu reprezintă arta la un moment dat.

Arta nu poate fi *modernă* sau *nouă*, ea este una şi aceiaşi în toate timpurile ca marcă a genialităţii creatoare, deosebindu-se numai prin varietatea spiritului uman creator, care este determinat de timp şi de spaţiu.

O operă de artă ni se justifică întrucât realizează intenţia creatorului. Geniul creator este acelaşi la antici ca şi la moderni: forţă interioară de creaţie. Dar îmbrăcând sau eternizând anumite forme de spirit sau de viaţă ale unei epoci anumite, ea produce diferenţierea între creaţia antică şi cea modernă şi nu între geniul grec sau cel german de exemplu:

Arta este eternă prin funcţia ei estetică, care evoluează în raport cu societatea umană.

Arta, aşa zisă *modernă* este numai o căutare de adaptare a ei la ritmul modern al lumii. Este formă. Numai când variatele manifestaţiuni artistice de azi se vor fixa la un anume tip, numai atunci se va putea stabili în artă un nou punct estetic.

Arta, ca şi spiritul uman evoluiază. Ea reprezintă un fenomen distinct prin lupta permanentă de adaptare la spiritul vremii.

Astăzi poeţii nu mai pot fi romantici şi nici sculptorii numai pot idealiza forma fizică.

Creatorul de azi caută să fixeze în opera lui manifestările interioare ale omului. Ceeace e lăuntric numai al lui.

Arta nu poate fi deci nici tradiţionalistă şi nici modernistă. Ea are o valoare în sine, estetică raportată la evoluţia spiritului uman.

Nu interesează arta ca formă tradiţionalistă sau modernistă, ci numai arta ca realizare estetică prin eternizarea umanului.

Ştiri studenţeşti externe

BELGIA. Uniunea Naţională a Studenţilor Belgieni organizează o excursie cu caracter internaţional în Belgia şi Ducatul Luxemburgului, dela 8—19 August a. c.

Litoralul Belgian, cele mai importante centre de artă şi industrie, cât şi munţii Ardeni vor forma punctele principale din programul excursiei. Excursia este deschisă tuturor studenţilor membri ai unei Uniuni Naţionale.

Studenţii ce participă la această excursie şi doresc a lua apoi parte la congresul internaţional studenţesc dela Veneţia 23 August — 3 Sept. a. c. se pot ataşa grupului belgian ce pleacă dela Bruxelles, beneficiind de cele mai mari reduceri posibile.

CANADA. — Bereta bască a fost definitiv adoptată de studenţii Universităţii din Montreal. Provizoriu vor purta emblema Universităţii.

POLONIA. Oficiul de statistică şi informaţiuni sociale din Confederaţia Internaţională Studenţească cu sediul la Varşovia, Akademicka 5, şi-a constituit biroul astfel:

Director: Olgierd H. Nosovicz.

Secretar al sta tistticei: W. Ciesielski.

Secretar al presei: I. Rybicki.

Scretari: D-ra Bargiewicz, R. Owidzki.

COMITETUL DE CONTROL

Preşedinte: Francisk Panak (Cehoslovacia).

Membri: W. Rohner (Elveţia); O. Stanca (România).

Oficiul editează un buletin de statistică studenţească internaţională şi ţine legătură cu Institutul internaţional de statistică dela Haga şi Institutul de cooperaţie intelectuală dela Geneva.

Ediţia buletinului ce va apare în luna Iunie va cuprinde următoarele puncte de statistică:

1. Numărul studenţilor.
2. Procentul studenţilor în raport cu populaţia totală.
3. Procentajul studenţilor băştinaşi în raport cu locuittorii ţării dela 17—35 ani.
4. Procentajul studenţilor străini.
5. Procentajul studenţilor străini în raport cu populaţia străină a ţării.
6. Repartiţia pe facultăţi principale.
7. Procentul studentelor.

Secţia de asistenţă socială pune la dispoziţia Uniunilor Naţionale tot materialul necesar discuţiunilor acestei probleme.

Aceste informaţiuni se obţin de către Oficiu prin mijloacele următoare:

a) anchete.
b) infomaţiuni puse la dispoziţie de institutele internaţionale.
c) informaţiuni primite dela organizaţiile naţionale.
d) rezultatele reuniunilor internaţionale şi naţionale, consacrate studiului problemei asustenţei studenţeşti.

Aceste informaţiuni privesc următoarele chestiuni:

1. Şomajul intelectual.
2. Orientarea profesională.
3. Privilegii acordate diplomaţilor intelectuali.
4. Posibilităţi de ocupaţiuni plătite studentului în timpul studiilor:
   a) ocupaţiuni regulate remunerate,
   b) practici de vară,
   c) ocupaţiuni neregulate,
   d) colonii de muncă.
5. Situaţia materială a studenţimii. Sursele de venituri.
6. Burse.
7. Cămine studenţeşti.
8. Cantine.
9. Cooperative studenţeşti.
10. Asistenţa medicală.
11. Sanatorii studenţeşti.
12. Tabere de vară.
13. Forme de organizare a ajutorului studenţesc.
14. Organizarea ajutorării studenţimii:
   a) din partea organizaţiei de stat,
   b) din iniţiativă particulară.

FRANŢA. — In cetatea universitară din Paris s'au deschis două noui pavilioane, unul al Cubei conţinând 70 de camere, iar celălalt al Elveţiei dispunând de 60 de locuri.

Casa provinciilor franceze şi a studenţilor spanioli sunt pe terminate.

Al XIII-lea congres al Federaţiei franceze a studenţilor catolici se va ţine anul acesta la Montpellier între 25—28 Februarie, sub preşidenţia Monsegniorului Bruhnes.

INDIA. — Ultimul raport asupra educaţiei în Indii cuprinde numeroase statistici care arată numărul crescând al studenţilor indieni şi procentul suprapopulaţiei universitare ca şi procentul şomeurilor intelectuali destul de mare. In 1916—17 numărul studenţilor era de 55.000, în 1929—30 de 90.000.

ITALIA. — La 31 Octombrie s'a deschis noua universitate catolică din Milano. Ea a fost inaugurată prin o ceremonie religioasă ţinută de Cardinalul Bisletti.

GERMANIA. — Graţie intervenţiilor făcute de „Deutsches Institut für Ausländer" şi-a deschis porţile zilele acestea un nou cămin studenţesc care cuprinde cincizeci de camere, restaurant, sală de şedinţe, de jocuri şi de gminastică. Noua clădire se află în faţa muzeului Permagen, chiar pe locul unde acum o sută de ani locuia filosoful Hegel, fiind cunoscut din această cauză sub numele de Casa Hegel

Căminul este destinat studenţilor străini permiţându-se în proporţie de 25% şi studenţilor nemţi să se familiarizeze cu limba şi camaraderia germană.

ANGLIA. — Lordul Chancelier a inaugurat de curând patru noui clădiri universitare pe lângă Universitatea din Cambridge.

Două noui cămine studenţeşti şi-au deschis porţile unul pe lângă Balliol College la Oxford şi altul la Mansfield.

Uniunea Naţională a studenţilor englezi anunţă al optulea congres universitar al uniunei care va avea loc la Cambridge între 31 Martie—1 Aprilie cor. al cărui punct capital în ordinea de zi este: „Studentul în faţa actualei situaţii mondiale".

Costul complectei întreţineri pentru timpul congresului este de 2500 lei afară de cheltuelile de transport până la Cambridge.

BELGIA. — Uniunea Naţională a Studenţilor Belgieni îşi ţine al XIV-lea congres naţionla la 11, 12 şi 13 Martie la Bruxelles. Congresul Naţional al Studenţilor Belgieni îşi va deschide lucrările sub cele mai bune auspicii. Uniunea Naţională Belgiană invită călduros pe toţi studenţii străini să ia parte.

SPANIA. — Ministerul Instruţiunii publice a creiat de curând o Universitate Internaţională de vară (Universidade internacional de verano en Santader, Palacio de la Magdalena). Noua instituţie care îşi va începe activitatea vara aceasta îşi propune să reunească într'o perioadă şcolară de 2—3 luni pe studenţii spnioli şi străini într'o atmosferă de camaraderie caldă.

STATELE-UNITE. — Ultima statistică evaluează la 856.000 numărul studenţilor intraţi în cursul anului acesta în Universităţi. Această cifră este inferioară cu 7% numărului de studenţi înscrişi în 1932.

Studenţii Universităţii din Columbia au organizat un meeting de protest contra noui legi universitare care opreşte adunările studenţeşti în afară de Universitate şi care obligă ca toate adunările să se facă sub supravegherea unui profesor universitar.

Cartea de Identitate Internaţională a Studentului

Confederaţia Internaţonală a studenţilor, din care Uniunea Naţională a studenţilor creştini români face parte, distribue prin Uniunile naţionale membre ale sale cartea de identitate Internaţională a studentului.

Cartea aceasta de identitate pe lângă faptul care rezultă din însăş numele său, constituind un act de identitate al studentului ce călătoreşte prin diferite ţări, dar serveşte şi ca recomandaţie faţă de toate autorităţile, în special cele studenţeşti, cărora purtătorul le înfăţişează această carte.

Pe lângă acestea, în baza cărţii de identitate se acordă reduceri sau chiar gratuitate de viză ca paşapoarte, reduceri pe căi ferate, la cantine, hoteluri, spectacole cum şi diferite alte avantagii.

Cartea, ce se poate procura de orice student român creştin, se obţine dela sediul Uniunei din b-dul Schitu Măgureanu 2, în schimbul sumei de 160 lei, în fiecare zi de lucru, între orele 6—7 p. m., precum şi prin Centrele studenţeşti.

CRONICA TEATRALA

Printre măşti decoruri şi cabotini

Un cataclism.

Un cataclism istoric, albanez şi mason, zămislit la o răscruce deşuchiată a anului una mie nouă sute trei zeci şi doi.

Salve nesfârşite de râs omeric.

Au fost unsprezece lăsări de cortină.

S'au înălţat spânzurători, sudălmi şi ruguri.

Dinamită, foc bengal, potop, apocalips, zâne, draci şi alte şmecherii aduse cu mare cheltuială din suburbiile şnapane ale orientului.

D. Victor Eftimiu s'a întrecut pe sine. Clopote de calibru ,mare, lângă cimpoaie, flaşnete şi chiote.

Ciolane de morţi jucând, între culise, tango pe aria „Chiriac nu am parale, Chiriac mămuco".

Un convoi în odăjdii cu fleici sub ochi.

Şi apoi din nou chiote, răţoieli, blesteme, fulgere, întuneric, instalări de paratrăsnete, lumină, cer, praz şi gogoşari, printre care alergau pedestru sau automat felii de desnădejde.

O orgie gâtuită, siluită, blasfematorie, isterică, fârnâită şi cârnă, timp de cinci acte grozave, în versuri, ferăstruite de unsprezece tablouri.

Şi ce versuri, ce rime! Neînchipuite. Stihuri ce jucau ţintarul cu boabe de piper şi pahare cu otravă.

Spectatorii au leşinat, rând pe rând în staluri, de râs.

Flueratul era interzis, dat fiind starea d asediu, şi monopolul d-lui Gavrilă Marinescu asupra ţignalelor.

Câţiva au fugit. Un uşier sportiv mi-a împărtăşit tainic misterul: spectatorii se antrenau pentru compionatul la o sută de metri.

Numai noi, nenorociţii cronicari, veşnic la datorie, plini de temeritate, am înfruntat-o integral. De sigur că istoria nu va uita să însemne gestul eroic.

Dacă nu vom trece faptul la capitolul „Riscurile meseriei".

Tot ce francmasoneria eftimiană a putut da mai cumplit şi schelălăitor, a vehiculat ore la şir pe scândurile drapate ale Naţionalului.

Boris Karlof e un cabotin pe lângă Victor al nostru. Căci e al nostru. Ca Parlamentul şi Morga, cimitirul Pătrunjel şi Maternitatea.

Bunicul lui Hamlet la braţ, cu Em. Socor, prin gropile lui Ouatu, fugărind-o pe madam Eftimiu, cu ochi libidinoşi.

Dar, nu mai pot continua. Cred că nici opiumul nu produce atâtea învrăjbiri cerebrale.

Ghiveci cacofonic, versificat ieftin, nătâng şi absurd printre care continuu respectiva soaţă a lui Eftimu, îşi plimba grăsimile, strânse în solzi de za şi pantaloni. Theocrisoaia Eftimiu, fezendată, pălmuită de vârstă în rolul unei femei de 20—25 ani.

Patria recunoscătoare, e obligată să-i ridice crăcănatului autor o spânzurătoare.

Cât despre membrii comitetului de lectură al teatrului Naţioanl trebuesc mângâiaţi pe fesele goale, în piaţa aceluiaşi teatru, de matracele oamenilor prefectului de poliţie.

Şi ar mai trebui... dar nu se poate căci e stare de asediu.

Omul fără halebardă

MIŢA SEXAGENERA

Miţa e o aia lungă, boită, hapsână şi atoare a unui ăla cu nume boieresc.

Ştie să spună la Cretinion:

— Copilul meu! Copilul meu! Nu-l ucideţi.

Intr'o răsuflare: Miţa e o actriţă cu trecut zvăpăiat, pensioară a teatrului unde analfabetismul e fruntaş şi rea cât Muma-pădrii, a basmului din copilărie.

N'am fi trimis aceste palme dacă, nu e mult de atunci, nu ne-am fi izbit de un fapt divers, dureros şi incalificabil:

Intr'o zi de iarnă a murit mama unui actor tânăr — care mai are în spatele sărăciei un copil şi un tată paralitic.

Un camarad s'a dus la Sindicatul artiştilor. A cerut obol pentru îngropăciune. Şi-atunci Miţa a răspuns:

— Noi n'avem bani pentru morţi!

Era în aceste cuvinte, zvârlite de cabotina sexagenară, îndemnul plin la ori ce.

Şi cel ce cerşise pentru prietenul în desnădejde şi amar, a plecat cu umerii încovoiaţi.

Miţa, dăduse tot ceia ce o caracterizează de-alungul unei vieţi desfrânate.

Inainte de a puncta sfârşitul, trimitem avertisment:

Intr'o bună zi când copilul din flori al Miţei va mânca palme, să nu mai auzim — „Copilul meu"! Copilul meu"!

O. f. h.

SPORT

Un exemplu de urmat

Joi (2 Martie 1933) seara întro atmosferă studenţească s'a desfăşurat în Palatul studenţilor în medicină un frumos festival sportiv, dat de secţia sportivă a Societăţii Studenţilor în Medicină cu concursul Societăţii Studenţilor în Educaţie Fizică.

După cuvântul de introducere al d-lui Ştefan Popescu, în care s'a arătat importanţa sportului în lumea universitară, s'a început programul cu lecţii de scrimă (floretă, sabie şi spadă). S'a arătat cu acest prilej cu câtă uşurinţă şi-au însuşit în parte acest sport, studenţii în medicină, cari se antrenează de 3 ori pe săptămână cu un profesor specialist.

Au urmat o demonstraţie de box, pentru a se vedea că acest sport practicat cu raţiune este unul din cele mai complecte. Jiu-Jitzu un sport de agilitate a uimit pe unii şi a distrat pe alţi, totuşi s'a atras atenţia că acest sport are nu numai rost sportiv dar şi practic.

In urmă echipa de dansuri naţionale a Societăţii Studenţilor în Educaţia Fizică a înfăţişat câteva jocuri româneşti amintind studenţimii că jocurile naţionale uitate aproape în unele regiuni, sunt cu mult mai frumoase decât jocurile moderne pentru care se pierde atâta energie şi se sdruncină sănătatea multor tineri.

Aceste începuturi folositoare care au atras în sală un număr foarte mare de studenţi şi studente, pot fi încercate de orice grupare studenţească, căci numai în felul acesta se poate desvolta în sufletul studenţmii interesul pentru ce e curat românesc, pentru ce e frumos şi util.

Trasmitem mulţumirile noastre iniţiatorilor şi susţinătorilor acestor frumoase manifestări sportive.

ROŞCULEŢ

Campionatele Naţionale Interuniversitare

După cum am anunţat în numărul trecut, campionatele vor avea loc între 12-14 Mai a.c. la Timişoara cu următorul program:

I. Atletism de stadion. Regulamentul în vigoare e al federaţiei naţionale de atletism.

II. CURSE: *studenţi*:

Cursă de 100 m. plat; cursă de 200 m. plat; cursă de 400 m. plat; cursă de 800 m. plat; cursă de 1500 m. plat; cursă de 3000 m. plat; cursă de 110 m. obstacole; cursă de 400 m. obstacole.

III. SARITURI ŞI ARUNCARI

Studenţi:

Sărituri în înălţime cu elan.
Sărituri în lungime cu elan.
Sărituri cu prăjina.
Aruncarea javelotului (800 gr.).
Aruncarea discului (2 kg.).
Aruncarea greutăţii (7257 gr.).

IV. PENTHATLON:

Studenţi.

1. Cursă de 200 plat.
2. Cursă de 1500 plat.
3. Săritură în lungime cu avânt.
4. Aruncarea discului (2 kg.).
5. Aruncarea javelotului.

V. ŞTAFETE

Fiecare centru nu poate înscrie decât o singură echipă.

Studenţi.

1. Ştafeta 4x100.
2. Ştafeta 4x400.
3. Ştafetao limpică (800, 400, 200, 200).

VI. SCRIMA

Regulamentul în vigoare este acela al Federaţiei Naţionale de Scrimă.

Probele:

1. Floretă.
2. Spadă.
3. Sabie.

VII. TENIS

Regulamentul în vigoare este acela al Federaţiei Naţionale de Lawn-Tennis.

Probele:

1. *Simplu-domni.*

VIII. FOOT-BALL

Regulamentul în vigoare este acela al Federaţiei Naţionale de Foot-Ball.

Fiecare centru nu poate înscrie decât o singură echipă de 11 jucători şi trei rezerve.

IX. OINA

Regulamentul în vigoare este acela elaborat de Ministerul Instrucţiunii Publice.

Fiecare centru nu poate participa decât cu o singură echipă compusă din 12 persoane şi trei rezerve.

X. RUGBY

Regulamentul în vigoare este acela al Federaţiei Naţionale de Rugby.

Campionatele de Rugby se vor disputa la Bucureşti la o dată ce se va anunţa la timp.

Programul pe zile al probelor se va anunţa în No. viitor.

Roşculeţ

HRISTOS

(Urmare din pag. 1-a)

tul acestui secol al negaţiilor, a cărui salvare tot dela El va fi. In locul unui comunism diabolic—ateu şi desechilibrat — care vrea să se substitue cu perfidie ordinei, noi recunoştem singura formă de comunitate în unitatea de credinţă şi de iubire în Hristos, adevărata cultură şi civilizaţie fiind cea descoperită de Dumnezeu-Omul şi de aleşii Lui.

In slujba viitorului românesc, strângându-ne rândurile cu şi mai mare credinţă şi elan, ne supunem luminii pe care ne-o dă harul Duhului Sfânt şi în faţa oricăror batjocoriri, piedici sau asupriri, cântăm cu bucurie imnul străbun al Sfintei Biserici:

„Pre noi înşi-ne şi unii pe alţii şi toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm".

ILIE I. IMBRESCU

PROECTE

Reorganizarea congreselor naţionale studenţeşti

In sistemul de organizare a studenţimei române creştine-bazat pe cea mai largă democraţie posibilă, — este prevăzut Congresul general, un fel de referendum al studenţimei din întreaga ţară, asupra activităţii forului suprem de conducere, Uniunea, şi tot de odată un control moral al massei, pentru conducători.

Congresul, e singura ocazie când Uniunea ia contact direct cu studenţimea.

Şedinţele, dau posibilitatea ca fiecare să-şi spună cuvântul în marile probleme cari interesează viaţa studenţească şi să adâncească doctrina naţionalist-creştină, care constitue punctul de onoare a studenţimei române.

Şi studenţimea a ştiut să dea dovadă, că nu face paradă de vorbe goale din această doctrină, ci când e nevoie merge până la sacrificiile ei întru apărarea trinităţii din lozinca, Christos, regele, naţiunea.

Că sunt necesare aceste congrese, nu mai încape discuţie.

Dar un congres naţional studenţesc, în afară de importanţa pe care o prezintă din punct de vedere al problemelor pe cari le desbate, trebue să constitue în primul rând un moment impresionant de manifestare ordonată şi demnă a tineretului universitar.

Un congres naţional e o sărbătoare a studenţimei şi ar trebui să constitue şi o sărbătoare a oraşului gazdă.

Din experienţa trecutului şi din dorinţa de mai bine în viitor Uniunea şi-a propus reorganizarea pe alte baze a acestor congrese.

Nu putem anticipa asupra felului cum va înţelege consiliul dela Chişănău să soluţioneze această mare problemă, menită să restabilească încrederea şi să ridice prestigiul corpului studenţesc la înălţimea la care trebue să stea, dar însuşi faptul că s'a pus problema în discuţie, arată că cei dela conducere îşi dau seama de realităţi, cari se impun ca un imperativ categoric şi cere o neapărată soluţionare.

Rolul celor 9 preşedinţi de centre şi al consilierilor este mare în rezolvarea acestei probleme, care cere o înălţare de spirit deasupra tuturor interselor şi prejudecăţilor, numai şi numai spre binele corpului academic.

Deschidem discuţie liberă asupra acestui proect de reorganizare, şi cele mai bune păreri, îşi vor găsi locul în gazeta noastră şi poate vor forma obiectul regulamentului congreselor naţionale stuţionale studenţeşti.

Demetriad

In vederea Congresului Micii Inţelegeri studenteşti, ce va avea loc anul acesta la Belgrad între 28 Aprilie—8 Maiu, Corul Centrului studenţesc Bucureşti a început repetiţiile sale la Liga Culturală şi se vor ţine în fiecare Marţi şi Vineri la ora 8 seara.

Se mai primesc ultimele înscrieri, numărul participanţilor fiind restrâns.

C. S. B.

CRONICA ARTISTICA

„Bluff"-ul în artă!

...„Păziţi-vă de proorocii cei mincinoşi. Din roadele lor îi veţi cunoaşte pre ei. Au doară vor culege din spini, struguri? sau din ciulini, smochine?"...

Evanghelia după Mateiu. (Cap. VII; v. 16—18).

Hotărât lucru „bluff"-ul e o caracteristică a timpurilor noastre!

Au trecut 16 ani, dela marele războiu şi totuşi lumea nu şi-a putut redobândi, până acum, făgaşul ei spiritual.

Se 'ntâmplă, adesea, ca un os „sărit din locul lui" — cum spune în limbaj verde Românul nostru — să nu revină acolo unde trebuia şi totuşi să-şi creieze articulaţie.

Că s'a petrecut o schimbare — ţi-i da sau nu, — seama — dar fapt este, că te doare „al dracului" când şi vremea îşi pune în gând să se schimbe.

Aşa şi cu făgaşul spiritual postbelic al lumii! Cel vechiu, făgaş de adevărată creaţie, fiindcă era făgaş de linitşe şi ponderaţie — a rămas solitar, întocmai ca albia părăsită a râului, căruia — neîncetând de a curge — „i s'a abătut" însă, a-şi face drum pe-alăturea.

Omenirea a suferit un „choc" care a smuls-o din făgaşul ei raţional. Concomitent — coincidenţă! — cu schimbarea vremii, — în vreme de netărmurit sbucium şi suferinţă: războiu!

Vremea se schimbă: el a trecut. Cu el va fi dus departe, — poate, — suferinţa, fără de care, nu-şi face, niciodată, drum prin lume.

Şi iată dece, călcând, totuşi, pe-alăturea nu ne simţim durerea.

Articulaţia s'a restabilit.

Păcat, numai, că e nouă!

Dar ce importă?! Aparent, doar, — nimic nu se observă! — Şi în fondul lucrurilor, la ce bun, să căutăm a pătrunde?

Să ne mulţumim deci cu perceperea superficială a lumii din afară!

Aşa se vor fi petrecut lucrurile în omenire, după războiu.

Preocuparea de a pătrunde sensul adânc al lucrurilor — cu greutăţile ei inerente — era departe de a mai îmbia oamenii, mai ales, când ştiau, de-aci încolo, ce puţin lucru este viaţa!

Tensiunea s'a conformat inerţiei. Sbuciumul ne-a întărit conştiinţa propriei noastre existenţe, a cărei dăinuire însemna, cu adevărat, o fericire de nepreţuit.

Restul lumii înconjurătoare nu ne mai putea interesa, decât întrucât constituia un element sensibil de contact superficial.

Trăim epoca superficialităţii, satisfăcând adesea, suficient, *cunoaşterea* noastră, copleşită de modestie, — prin palide şi incolore sugestii — sau insinuări ale realităţii sensibile.

O prezentare pe care fiii Albionului ar denumi-o grabnic şi sec: „bluff"!

Un „bluff" aplicat în toate domeniile — variind, doar, în intensitate, — în accentuare.

Cu el, — obişnuindu-ne, — fatal nu reacţionăm.

Iată dece asistăm impasibili la o veşnică incongruenţă, pe care *Horatius* în înţelepciunea lui romană o şfichinise cu atâta usturător adevăr şi suggestivă imagine:

... *„Parturiunt montes"*

„Nascitur ridiculus mus"!...

Dintre toate domeniile, cel mai radical afectat de „bluff" e arta.

Modernismul în artă — sau mai bine zis ultra-modernismul e o tristă latură de evoluţie. Cred, că n'aş fi drept, dacă aş menţine încadrate — muzica şi arta dramatică — alături de producţiile ultra-moderniste ale literaturii şi plasticei.

Fiindcă muzica a isbutit, cel puţin, în forma ei modernă — să se rezolve în imagini Reci, ce-i drept — cam văduvite de conţinut sufletesc — dar totuşi imagini.

Pe când literatura (şi când zic literatură mă refer aproape exclusiv la poezie) şi plastica — rămân inaccesibile cunoaşterii noastre.

Ni s'a opus — de către unii dintre multiplii noştri limbuţi — „cunoscător" al ultra-modernismului, obiecţiunea, că tocmai în asta constă noutatea şi valoarea artistului ultra-modernist: *că vede altfel decât noi!*

Cu această explicaţiune suntem însă departe de a ne considera lămuriţi şi satisfăcuţi. Şi din rândurile ce vor urma — vom vedea dece.

Noi percepem lumea din afară, în mod deosebit, unii de alţii.

Reflexul acestei lumi, în sufletul omenesc, variază după gradul lui de sensibilitate.

Artiştii percep în gradul cel mai înalt această lume — fiindcă şi gradul lor de sensibilitate e mai mare decât al nostru.

Dar aptitudinea cea mare a lor nu este numai percepţia, ci un acord perfect între această percepţie şi realizarea ei sensibilă.

Sensibilizând ceea-ce pe cale de simpatie estetică a devenit conţinutul lor sufletesc — ei ne făuresc şi nouă putinţa de a percepe frumosul artistic, care altfel, din pricina inferiorităţii noastre de înzestrare, ne-ar fi fost inaccesibil.

Puterea de comunicare a unui conţinut prea înalt şi subtil, nu pentru înţelegerea noastră, ci pentru preocuparea noastră — care isbuteşte să ne facă şi pe noi părtaşi ai emoţiei estetice — constituie ultima parte, ce integrează noţiunea artistului.

Şi atunci cum rămâne cu artiştii ultra-modernişti?

Presupunând că percep din lumea realităţii sensibile ceea ce nouă, „muritorilor de rând" — ni este inaccesibil în mod direct — ei s'ar opri aci!

Căci, specificând în materie sensibilă, conţinutul lor sufletesc ar urma ca în cazul răuşitei să fi isbutit a ni-l comunica şi nouă.

Fără ca — pentru aceasta — să fie nevoie de concesiuni din partea noastră, ţinând de buna voinţă.

Emoţia n'a fost niciodată voluntară. Raţionată, ea dispare.

Dealtfel cum m'aş putea, oare, emoţiona estetic —când nu pot accepta o altă şi nouă intuiţie a unui lucru neschimbător, decât cea pe care am căpătat-o prin simţuri şi ereditate, ca bun definitiv câştigat în intelect?

Iluştri gânditori ca *Berkeley* şi *David Hume* au afirmat aceasta încă din secolul XVIII-lea, formulând că *„nihil est in intellectu quod non prius fuerit în sensu"*!

Şi-atunci — repetăm — cum rămâne cu artiştii ultra-modernişti? Sunt sau nu artişti şi deci făuritori de artă?

Plecând dela premisa, că ei percep, ceea-ce din lipsă de suficientă înzestrare — noi nu răuşim, — ei se opresc aci căci nu isbutesc să exprime şi nu isbutesc să exprime, fiindcă ceea-ce pretind, ca exprimă, e lipsit de comunicativitate.

Nu pot invoca reaua-voinţă, fiindcă am afirmat, că în artă, nu se pot admite concesiuni.

(Şi într'adevăr, cum aş putea dealtminteri accepta, că ceea-ce în cunoaşterea mea înseamnează triunghiu — în realitatea percepută de pictorul ultra-modernist nu-i altceva decât un cal!).

Iar în ce priveşte argumentul, că nu putem percepe sensul profund al realităţii, fiindcă am fi inferiori, ca înzestrare spirituală, el nu poate avea valoare, fiindcă doar dela mărturisirea inferiorităţii noastre pornisem.

O inferioritate prezumată, dar care, tocmai ea, legitimează existenţa artiştilor — în menirea lor de a ne întregi — graţie înzestrării lor — lipsurile.

Nu isbutesc: — nu sunt artişti!

Ne fiind artişti — ceea-ce „creiază" e tot ceea-ce doriţi, numai artă nu!

Iar dacă poate se cred genii, în sensul în care *Kant* concepe geniul — ca o *dispoziţiune înnăscută a spiritului prin care natura dă reguli artei* — să aşteptăm, ca măcar posteritatea să-i semnaleze.

Prezentul — afară de câţiva snobi, câţiva degeneraţi, câţiva parveniţi şi îmbogăţiţi fără cauză şi câţiva indivizi insignifianţi şi de rea credinţă — nu şi-i însuşeşte.

Vorba ceea *„le prevăd prin secoli a lor înălţare"*.

De va veni şi plinirea vremii aceleia!

VLADIMIR BOANTA

Adunarea membrilor protectori ai U. N. S. C. R. din 5 III. a. c.

Pe ordinea de zi a Consiliului ce va avea loc Duminică 12 Marie a. c. la Chişinău — fiind chestiuni de mare importanţă pentru viaţa studenţească Comitetul executiv a ţinut să consulte pe membrii protectori.

D. CAMPINEANU. Preşedintele U. N. S. C. R. arată locunele actualului Statut. — Prin exemple — arată necesitatea reorganizării congreselor naţionale studenţeşti, pentru ca acestea să poată fi într'adevăr momente impresionante de manifestare academică.

Pentru a rezolva în parte, problema studenţimei sărace, pe care caută s'o exploateze agenţii Moscovei, d-sa arată necesitatea înfiinţării unui departament al asistenţei studenţeşti cu secţiunile: materială, medicală şi spirituală.

In ceeace priveşte asistenţa materială, preconizează înfiinţarea de cooperative în fiecare centru studenţesc, concentrate toate într'o federală a cooperativelor — „Casa studenţească".

In privinţa asistenţei medicale, preconizează înfiinţarea de dispensare în fiecare centru, la Bucureşti având promisiunea d-lui ministru Gusti de a se înfiinţa un dispensar grandios.

D. dr. V. TRIFU membru portector luând cuvântul în chestiunea asistenţei medicale spune:

„Dacă puneţi chestiunea pe teren profilactic, veţi izbuti". „Pe teren curativ nu veţi izbuti nicioadată".

Arată apoi că toate asistenţele sociale au dat greş, neputând să-şi ajungă scopul. Arată că asistenţa medicală pentru maladiile venerice este o gravă eroare.

Trebue să-i atragem atenţia studentului abea venit la facultate asupra nenorocirilor care îl pândesc în Capitală şi că nu avem posibilităţi să-l tratăm. Să recomandăm abstinenţa şi numai în caz de îmbolnăvire să fie recomandat la medici.

Propune înfiinţarea „fişelor" personale" — referitoare la starea întregului organism a studentului. Ar fi cea mai frumoasă şi mai utilă operă.

D. C. I. TANASESCU — fost preşedinte al U. N. S. C. R., referindu-se la sistemul „fişelor medicale", **preconizează ca studentul să nu fie primit în facultate sau în organizaţiile studenţeşti până ce nu va prezenta fişa.**

Căzându-se de acord asupra acestui punct de vedere, se hotărăşte înfiinţarea unei comisii de medici, competinţi în această materie, care să studieze chestiunea în mai de aproape şi să întocmească un memoriu.

Trecându-se la discutarea chestiunii orientării politice a studenţimei, d-nii membri protectori şi-au exprimat părerile de mai jos.

D. C. DANULESCU fost Preşedinte al U. N. S. C. R. actualul Preşedinte de onoare al U. N. S. C. R. şi membru protector spune:

„Am rămas la concluziile dela Oradea-Mare. Atât timp cât cele 2 organizaţii nu se împacă, studenţimea să facă politică naţionalistă în afară de cadrele celor 2 organizaţii".

D. dr. V. TRIFU. „Sunt de aceeaş părere". Cere să se tipărească de către U. N. S. C. R., lucrările ilustrului dispărut C. N. Paulescu: 1) *Naţiunea de „Dumenezeu" şi „suflet" în Fisiologie.* 2) *Instincte, Patimi.* 3) *Spitalul, Coranul, Talmudul.* 4) *Cele 4 patimi şi remediile lor* 5) *Biserica creştină şi rolul ei.*

D. MUCICHESCU-TUNARI. *membru protector*, e de părere că studenţii pot milita în organizaţiile naţionaliste, atât timp cât corespund deziderateler dela 1922. *Nu se pot lua măsuri contra studenţimei care militează în aceste organizaţii căci ni s'ar periclita iarăşi existenţa noastră a membrilor protectori cari militâm în L. A. N. C. sau Garda de Fier.*

D. EMILIAN e de părere ca discuţia să se poarte asupra organizaţiilor studenţeşti, cari să fie oprite de a face politică. Aşa se va putea ajunge la un rezultat.

D. GH. SARBULESCU, fost Preşedinte al U. N. S. C. R. propune ca să se interzică conducătorilor şi organizaţiilor studenţeşti să se manifesteze pentru organizaţiile politice, chiar pentru acele 2 grupări naţionaliste. Nu vor putea da nici comunicate.

D. C. T. TANASESCU, *fost Preşedinte* al U. N. S. C. R. e de părere că studentul să nu facă decât politica naţionalistă, dar în afară de cadrele celor 2 grupări naţionaliste, până ce nu se vor uni.

D. Vice-Preşedinte al U. N. S. C. R. spune că, să avem curajul să deschidem procesul, să vedem cine e vinovat şi să mergem cu acel care va avea dreptate.

D. MUCICHESCU-TUNARI, spune că nu se pune chestia de persoane, ci chestiunea de program.

Cum se mai pot uni aceste 2 organizaţii când există diferenţe de program?

Ex. colectivismul agricol.

Se fac apoi noui propuneri pentru membrii protectori.

DEMETRIAD

Principiul monarhic

Provocaţi sistematic, prin insinuări tendenţioase, conţinute în numeroasele coloane ale presei din Sărindar, adepţii naţionalismului [illegible] n'au răspuns niciodată verbalităţei marxiste.

Incurajaţi, pretinşii aşi ai inteligenţei româneşti, au conchis, cu superficialitatea care îi caracterizează în toate acţiunile, că numai printre ei trebuesc căutaţi intelectualii de rasă ai generaţiei tinere.

Pentru a răspunde din sufletele curate germenul pus [illegible] neincrederii ne-am propus să încercăm o [illegible] teoretică a celor câteva principii, formulate de doctrina naţionalistă şi creştină, deşi aceste adevăruri se impun întocmai ca lumina soarelui şi nu au nevoie de pârghia palidă a argumentării raţionaliste şi a documentării ştiinţifice.

Necesitatea lor isvorăşte năvalnic din comoara nepetutată a sensibilităţii umane, iar pentru noi românii a trecut în rândul deprinderilor atavice.

Vom începe cu principiul monarhic, pentrucă în domeniul politic, după el se orientează întreaga concepţie a statului naţionalist. Voi fi cât se poate de sincer. Nu m'am gândit niciodată să găsesc temeiul motivelor de ordin ştiinţific, care m-au determinat pe mine şi pe cei din generaţia mea să militez, chiar în împrejurări vitrege, pentru triumful principiului monarhic.

Ştiu doar atât că farmecul poveştilor cu împăraţi viteji şi zâne ispititoare, mi-a alintat ca într'un vis copilăria, iar mai târziu nu simţiam fior mai înălţător decât atunci când împrejurările ne permiteau să privim cât mai deaproape pe prinţii şi domniţele gloriosului rege Ferdinand.

N'am văzut niciodată pe Ştefan cel Mare, ori pe Mihai Viteazul, dar ştiu că în toate împrejurările dificile pentru naţia românească, ei au făcut abstracţie de persoana lor şi au acţionat aşa cum cerea svâcnirea clocotitoare a sângelui românesc şi orânduelile sacre ale bisericii lui Hristos.

Aceste atitudini serioase şi această îndeplinire conştiincioasă a datoriei au deşteptat în noi sentimentul monarhic.

Noi nu săntem monarhici sub influenţa unei teorii sau alta, ci prin dragostea şi respectul pe care îl avem pentru tradiţia strămoşească, pe care vom şti s'o lăsăm curată celor ce vor veni după noi.

Dar fiindcă domnii dela Stânga, ne cer cu-atâta insistenţă argumente ştiinţifice, le voi spicui câteva din puţina literatură care abordează acest domeniu.

Orice societate este un echilibru între cele două necesităţi care împart sufletul omului, aceea a autorităţii, fără de care el se rătăceşte şi face prostii, pe care le plăteşte imediat, şi aceia a libertăţii, fără de care se socoteşte oprimat şi distruge orice fără să mai reflecteze.

Autoritatea exercitată în detrimentul libertăţii conduce la dictatură, libertatea nedefinită este egală cu anarhia.

S'a spus de către unii că democraţia, adică guvernarea tuturor prin toţi, ar fi forma ideală de conducere.

Această afirmaţie s'ar putea să fie adevărată numai atunci când toţi oamenii ar fi matematic egali între ei şi matematic egali cu idealul perfecţiunii.

Dacă însă ieşim din domeniul abstracţiunilor teoretice, democraticeşte departe de a corespunde realităţilor naturei, în domeniul căreia întâlnim ierarhii şi capacităţi neegale şi variate.

Idealul ar fi deci ca să fie chemaţi la conducere cei mai apţi şi cei mai bine pregătiţi.

In practică însă, nici acest lucru nu-i posibil, decât atunci când împrejurările istorice au concentrat puterea în mâinile câtorva familii a căror interese se confundă cu interesul general.

Monarhia nu ar fi decât o simplificare a acestei formule.

Argumentul principal care ne face să fim adversari neîmpăcaţi ai regimului democratic, este acela că el îşi razimă existenţa pe alegeri, sistem care-i cu atât mai periculos cu cât îl mai restrâns.

Sufragiul universal, creiază demagogi şi înlătură din luptă, elemente capabile, care nu ştiu să flateze slăbiciunile mulţimii.

In afară de asta, principial vorbind, el este în afara ordinei logice, căci stabileşte legea falsă prin care inferiorul este chemat să desemneze pe superior.

Din aceste considerente se subînţelege cred că noi suntem pentru monarhia ereditară şi nu pentru aceea electivă.

O monarhie pusă la dispoziţia sufragiului unei aristocraţii funciare, ereditare sau spirituale, este cu siguranţă un regim mai rău chiar decât democraţia însăşi.

Exemple se găsesc destule, atât la noi în ţară, cât şi în alte părţi. Mă mulţumesc să citez epoca luptelor ce s'a dat [illegible] pentru scaunul domnesc, înaintea venirii în ţară a Regelui Carol, şi epoca de frământări care precedează împărţirea Poloniei.

Fiindcă există şi o altă categorie de doctrinari anti-democraţi, care pretind că dictatura, ar fi forma cea mai bună de guvernământ, nu-i putem trece cu vederea fără a face următoarea rezervă:

Acest regim poate să dea rezultate bune, numai atunci când dictatorul are pe ce să-şi sprijine autoritatea.

Dacă această autoritate se bizue pe forţă, ea este după cum sunt toţi, de fel de abuzuri.

Dacă se sprijină pe alegeri, este supusă tuturor slăbiciunilor.

Singura dictatură monarhică poate da rezultate bune, căci prin prerogativele sale le îşi poate [illegible] ma, căci împrejurările sunt de aşa natură ca să facă un act de autoritate.

Transmisă după legile naturei, ale istoriei şi ale raţiunei, autoritatea monarhică este stabilă, independentă şi limitată.

Stabilă, deoarece cursul său nu este niciodată întrerupt şi pentrucă principiul său nu-i pus niciodată în cauză.

Independentă, pentru că nu depinde nici de un partid politic, nici de o clasă socială, nici de vre-un interes particular.

Limitată, căci în toate celelalte regimuri proprietatea, viaţa şi celelalte bunuri sunt la capriciul majorităţii sau a dictatorului, care poate să dispună de ele fără a da cont nimănui.

Autoritatea monarhului este definită şi mărginită la câteva interese care sunt comune tuturor membrilor corpului social: armata, şcoala, politica, diplomaţia, finanţe şi lucrări publice.

Monarhia ereditară este prin urmare, între toate regimurile, acel care permite mai stabil echilibru între cele două necesităţi contradictorii: autoritatea şi libertatea.

ALEXANDRU MEDIAŞ

CONSTATĂRI

Săntem incontestabil la o răspântie. La o răspântie pe toate planurile de viaţă. Se oferă gratuit, formule şi sisteme de viaţă nouă, la încrucişări de uliţă.

Dintre toate, acela care oferă cele mai multe perspective de falsă fericire, este sistemul comunist. In funcţie de el, există mai în fiecare stat, o acţiune politică clandestină sau nu, canalizată de un partid cu diverse ramificaţii. Noi naţionaliştii, înţelegem pericolul şi îl combatem deschis. Numai că naţiunea română este condusă de o democraţie când cinică, când inconştientă a cărei sinceră aliată eset arhicunoscuta presă a Sărindarului. Numărul foilor sărindăreşti s'a mărit cu încă una: revistă săptămânală definindu-şi conţinutul prin subtitlul „linia generală a vremii".

Se pune însă întrebarea: care linie generală a vremii?! Căci în afară de statul sovietic, care se integrează prin concepţia de viaţă. Asiei nu Europei, sensul vieţii nouă, apare sau se desenează în ordinea occidentală, pe dea'ntregul opusă, aceleia pe cari „Stânga" încearcă destul de slab s'o definească. Printre rândurile suscitatei reviste, se poate citi, o pledoarie naiv deghizată pentru bolşevism. In nu ştim care şedinţă a „Camerei deputaţilor" ministrul naţional-ţărănist Ed. Mirto, a făcut o declaraţie surprinzătoare. In toate partidele democraţiei româneşti comunişti calificaţi, beneficiază de calitatea de membru al unui partid burghez.

Intr'adevăr. Comunizanta „Stângă" numără ca redactori membri importanţi ai partidului guvernamental. Citâm: Pavel Pavel, deputat naţional-ţărănist, V. Stanciu, fost deputat naţ.-ţărănist, Petre Marcu-Balş, zis şi Petre Pandrea, redactor al oficiosului guvernamental „Dreptatea", Emil Socor zis Gafencu, iarăşi deputat, etc. Aceasta fiind situaţia, cerem autorităţilor militare, singurele vibrante de un neprecupeţit patriotism, trimeterea la Jilava, alături de comuniştii de profesie muncitori, a comuniştilor: Socor, Pavel, Pandrea şi Stanciu de profesie naţional-ţărănişti.

ION ION

„FRĂŢIA ORTODOXĂ ROMANĂ"
şi studenţimea

Bătrânii şi mai marii Ţării noastre şi-au manifestat prea adeseori îngrijorarea pentru felul cum „neastâmpărul" generaţiei de după războiu nu lăsa să se întrezărească zări mai senine, pe cari le doreau ei „spre binele tuturor". Când nu mergea cu vorba bună, mijlocul cel mai uşor era „dojana", care dela bătrâni venea prin mustrări şi caracterizări tari, iar dela cei cu putere se împrtăşea prin pompe, bombe cu gaze, cauciucuri şi arme ultra-perfecte. Bieţii studenţi! Nici-un fel de compătimire nu era bine meritată. Dacă erau în eroare, nu cereau compătimiri ci îndreptare, iar când aveau dreptate, se simţiau datori să o impună acolo unde nu era.

Singura lor dorinţă — şi cea mai legitimă — a fost întotdeauna o sinceră şi părintească îndrumare, o asistenţă de care erau prea mult privaţi, tocmai fiindcă ei înşişi n'au ştiut întotdeauna de unde începea a fi secundată de erori: asistenţa spirituală.

La ce bun erau, deci, toate dojenile? In dosul lor se ascundea insuficienţa unor năzuinţi cari s'au legat de principii eronate. O concepţie de viaţă şi o concretizare a ei în fapte cari, la un moment dat, deveniseră însăşi pulverizarea conştiinţei naţionale şi asvârlirea ei în neant. N'aveau dreptul să fie şi oameni îngrijoraţi în acest colţ de pe glob? Că erau mai ales cei tineri? Aceasta, mai mult ca sigur, din cauză că se simţeau orfani. Lor nu le lăsa nimeni o moştenire care să-i lege cu recunoştinţă de cei ce erau obligaţi să-i asigure în mizeria unei vieţi cu orizontul plin de nouri şi furtună. Au strigat — au fost insultaţi şi loviţi.

Au început, dela un timp, să se roage. Lumea şi înţelepţii lumii i-a luat în derâdere, i-a batjocorit. Dumnezeu, însă, nu i-a lăsat. Primindu-le rugăciunile lor, a ales în chip minunat pe câţiva dintre părinţii sufleteşti ai studenţimii şi făcând din conştiinţa acestora alt fel de vehicule decât ale celor ce, fără Dumnezeu, slujesc aberaţiilor şi minciunii — i-a călăuzit spre marile hotărîri şi solemnul act din Dumineca ortodoxiei, când, în frunte cu Patriarhul şi câţiva dintre cei mai distinşi Chiriarhi ai ţării, au supus ştiinţa şi munca, printr'o legătură de frăţie în credinţa străbună, Duhului temerii de Dumnezeu, Duhului înţelegerii şi al dragostei.

Actul dela Cluj, pe noi, cei cari ne frământăm dela frate la frate, timp de un deceniu şi mai bine, pentru o conştiinţă naţională care să fie călăuzită de singura „credinţă adevărată", ne face să simţim inimile inundate de cea mai binefăcătoare bucurie şi lumină. Pentrucă putem începe, mai mult ca oricând, să îndrăznim a spera că nu vom fi orfani şi săraci. Ba vom fi moştenitori ai unei bogăţii pe care o parte din părinţii noştrii se simt îndemnaţi să ne-o lase cât mai deplin înzestrată cu cele mai valabile comori ale ştiinţei, artei, tehnicei: cele cari sunt realizate în conturul reflectat de lumina descoperită de Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Din prisosul acestor bucurii cari ne depăşesc neputinţa şi neajunsurile unei existente pe care n'am fost în măsură s'o adâncim până acum, din cauza celor ce ne-au vrut prinşi în ghiarele ateismului, comunismului şi alte aberaţii de sub steaua iudeo-francmasoneriei, noi îndrăznim a împărtăşi gândul şi dorinţa legitimă: studenţii creştini-români să fie cei dintâiu chemaţi, înrolaţi şi îndrumaţi în cadrele *„Frăţiei ortodoxe române"*, pe care o vrem una cu Biserica, Şcoala şi Armata din ţara întreagă.

De dragul unei moşteniri spirituale atât de bogate, studenţii se vor sili să muncească şi să se lupte cu şi mai neînfricat avânt, pentrucă simt din nou puterea care îi călăuzeşte şi pe bătrâni şi pe tineri întru singura slavă a sfintei cântări: *„Cu noi este Dumnezeu, înţelegeţi neamuri şi vă plecaţi; căci cu noi este Dumnezeu"*.

Cuvântul studenţesc

Etalonul monetar şi venitul anual

In articolul acesta pun o problemă destul de originală: N'ar putea exista o legătură între venitul naţional al unei ţări şi conţinutul de aur fin al monedei sale etalon? Şi dacă există, în ce măsură venitul naţional este determinat de cantitatea de aur fin din moneta etalon?

Moneta este un mijloc de schimb şi am putea spune că ea este în acelaş timp şi vehiculul care transportă bunurile în interiorul frontierelor unei ţări. Ea duce bunurile din punctul A în punctul B, din punctul B în punctul C şi aşa mai departe şi după cum ea circulă mai repede are loc un transfer de bunuri mai mare şi se realizează un venit naţional mai însemnat. Dece? Tocmai pentrucă ea vehiculează acest venit naţional — în bunuri — din punctul A în punctl B etc.

Dacă acesta este rolul monetei etalon şi dacă de ea depinde desvoltarea venitului naţional, atunci moneta etalon trebue să îndeplinească anumite condiţiuni pentruca ea să fie producătoare de venit naţional.

Să căutăm aceste condiţiuni. Luăm următoarele State care au adoptat etalonul aur: St.-Unite Marea Britanie, Germania, Franţa şi România.

Raportând conţinutul de aur fin ce se găseşte într'o liră sterlină la conţinutul de metal preţios ce se găseşte într'un dollar, găsim cifra 4,9. Prinurmare într'o liră sterlină se găseşte metal preţios de aproape 5 ori mai mult decât într'un dollar. Dar venitul naţional? Venitul naţional al Statelor-Unite, exprimat în lei 1929, se ridică la cifra de 14.806.000.000.000 iar venitul naţional al Marei Britanii, exprimat în aceleaşi unităţi monetare, se ridică numai la cifra 2.176.000.000.000 lei stabilizaţi 1929. Prinurmare, în timp ce moneta etalon a Marei Britanii este de 5 ori mai mare — ca metal preţios — decât a Statelor Unite, venitul naţional al Marei Britanii este de 7 ori mai mic decât al Statelor-Unite. E o anomalie. Dece? Fiindcă după cum vom vedea, norma că pentru un venit x trebue o manetă etalon cu o cantitate aur fin de f. rămâne.

Germania, cu un venit naţional aproape egal cu al Marei Britanii, are o monetă etalon cu un conţinut de metal preţios de 20 ori mai mic decât conţinutul de aur fin al lirei sterline. Tot astfel Franţa şi România au monete etalon adequate venitului naţional. Mulţumită acestor menete venitul naţional se desvoltă în mod continuu şi fără prea mari sguduiri. Deci situaţia Marei Britanii constitue o anomalie.

Dar să ne întoarcem la St.-Unite. Statele-Unite au o monetă etalon de 5 ori mai mică decât lira sterlină, dar au un venit naţional de 7 ori mai mare decât al Insularilor. Evident, acest raport între moneta etalon americană şi venitul naţional constitue o situaţie optimă, mai ales că venitul naţional real, calculat după cota zilei, întrece venitul naţional nominal, calculat după paritatea legală.

Dacă aceasta este situaţia normală, să facem un mic, dar foarte interesant calcul. Pentru unitatea lor monetară, conţinând 1.489,19 mgr. aur fin, Statele-Unite realizează un venit naţional exprimat în lei stabilizaţi 1929 de 14.806.000.000.000. Pentru 10 mgr. aur fin Statele-Unite realizează un venit naţional, exprimat în aceleaşi unităţi monetare, de 99.423.000.000.

Dacă aceasta este tempo-ul normal al desvoltării venitului naţional, să vedem dacă monetele etalon ale celorlalte 4 ţări sunt adequate veniturilor naţionale respective.

Socotind după relaţia generală găsită la Statele-Unite, Marea Britanie ar trebui să aibă, pntru cele 7.338,25 mgr. aur fin, un venit naţioanl de 73.069.082.925.000 lei stabilizaţi 1929. Or, nu are decât un venit naţional de 2.176.000.000.000 Deci o diferenţă între aceste 2 venituri naţionale de aproape 71.000.000.000.000. Enorm! Dar Germania? Germania, calculând după aceleaşi norme, ar trebui să aibă un venit naţional, în lei 1929, de 3.589.228.000.000. Or, ea nu are decât 2.120.000.000.000. Prinurmare o diferenţă de aproape 1.600.000.000.000 şi totuşi diferenţa nu este aşa de mare faţă de aceea găsită la Marea Britanie. Aceasta înseamnă că moneta etalon germană e mai adequată venitului naţional respectiv decât moneta etalon a ţării Albionului. Şi anomalia începe să dispară cu cât moneta etalon îşi micşorează conţinutul de metal preţios.

Intr'adevăr. Franţa ar trebui să aibă un venit naţional, în lei, de 596.338.000.000, dar are 822.500.000.000, deci un venit mai mare. Aceasta înseamnează că moneta etalon franceză are un randement mai mare de venit naţional, decât moneta etalon nord-americană.

Tot astfel România ar trebui să aibă un venit naţional de lei 89.480.700.000, însă venitul naţional al ei este de lei 142.250.000.000. Şi aci putem face remarca aceea că leul nostru este mai productiv de venit naţional decât dollarul.

Concluziile ce se desprind până aci sunt:

1) moneta etalon a fiecărei ţări trebue să fie adequată venitului naţional respectiv pentrucă un conţinut mare de metal preţios în moneta etalon mai curând împiedică formarea de venit naţional decât o favorizează. De ce? Pentrucă în acest caz moneta circulă mai incet.

2. monetele etalon cu conţinut mic de metal preţios sunt mai producătoare de venit naţional decât acelea cu conţinut mai mare de metal preţios, cum este, de exemplu, lira sterlină. Aşa se explică şi criza lirei din toamna anului 1931, criză ce continuă să dăinuiască şi astăzi.

3) altă concluzie: conţinutul de aur fin al mărcii germane şi al lirei sterline este inadecuat venitului naţional respectiv. Dacă aceasta e concluzia să căutăm conţinutul de metal preţios care ar favoriza desvoltarea venitului naţional.

Pentru Marea Britanie, etalonul monetar ar trebui să conţină numai 219 mgr. aur fin. Ştim că este foarte greu să se renunţe la o tradiţie, însă Insularii să nu uite că renunţă la o tradiţie în schimbul stabilităţii monetare.

Tot astfel, moneda etalon germană ar trebui să conţină numai 213 mgr. aur fin. Cât despre etalonul monetar francez şi românesc, nu putem spune decât că din moment ce ele produc venit naţional într'un tempo mai rapid decât celelalte unităţi monetare străine, nu avem decât să le păstrăm. Conţinutul de metal preţios ales este adeqat venitului naţional respectiv.

Iată un aspect al interdependenţei fenomenelor monetare şi economice, aspect care ne arată cât de gingaş lucru este moneta şi ce influenţe adânci poate să aibă asupra mersului vieţii economice în general.

I. Găgor

Sărbătorirea a 58 de ani de existenţă
a societăţii studenţilor în medicină din Bucureşti

Duminică 5 Martie, orele 4 d. a. cu ocazia depunerii mandatului Comitetului de sub preşedinţia d-lui *Lucian Demetrescu*, Societatea studenţilor în medicină şi-a sărbătorit într'un cadru festiv, al 58-lea an de existenţă.

D. ministru al Instrucţiunii prof. *Dim. Gusti* a ţinut să onoreze cu prezenţa sa acest moment important din viaţa celei mai vechi Societăţi studenţeşti:

In afară de asistenţa tinerilor universitari — fie membri ai Societăţii studenţilor în medicină, fie studenţi din alte Societăţi, cari ţineau să ia parte la această festivitate, primele rânduri de scaune erau ocupate de foştii membri ai Societăţii, astăzi profesori universitari sau somităţi medicale, ca:

D. prof. Nanu Muscel, Nicolae Minovici, N. G. Lupu, Paulian, Em. Gheorgihu, d-nii doctori: Victor Gomoiu, I. T. Niculescu, Poenaru Căplescu, C. Dănulescu, D. Enăchescu, etc.

Inainte de a se deschide şedinţa, d. ministru Gusti şi-a exprimat dorinţa să viziteze somptuosul palat al Societăţii.

S'au vizitat admirabilele săli de bibliotecă — unde în rafturile special amenajate se etalează donaţiile foştilor membri şi a celor ce iubesc această Societate. Plăcile aurite arată numel celor cari au făcut aceste donaţii.

„Totuşi — ne spune d. Preşedinte — deşi atât de vaste aceste săli — nu pot cuprinde toate volumele ce le avem".

Vizitând redacţia revistei „*Spitalul*" nu ne putem stăpâni admiraţia pentru superioritatea technică şi ştiinţifică în care apare această revistă foarte bine apreciată în lumea medicală şi de un real folos pentru studenţi.

De altminteri cu ocazia Congresului Internaţional de istoria medicinei, savanţi din toate colţurile lumei au avut ocazia a-şi pronunţa elogiile pentru această revistă.

S'a vizitat căminul.

Curăţenia care domneşte atât pe culoare cât şi în camere — luminoase, cu parchet, lumină electrică şi calorifer, camere de două persoane, a stârnit admiraţia vizitatorilor.

In treacăt ni se arată şi sala de bae, cu care e înzestrat fiecare din cele 7 etaje.

In concluzii, un cămin ultra-modern, în care condiţiile de igienă sunt perfect respectate şi înlătură şi efectul antididactic al căminelor cu săli de 10—12 persoane. In general, căminişti fericiţi!...

Dar unui vizitator nu-i permis să treacă prin acest cămin fără să coboare la subsol, în „*Asistenţa medicală*", cea mai frumoasă şi cea mai utilă operă a acestei Societăţi.

Acolo îşi fac apostolatul studenţii în medicină. Acolo, încă pe băncile universitare, studenţii se pregătesc pentru marea luptă căreia s'au dedicat. Acolo se duce lupta — cu modestele mijloace de cari dispun — crută celui mai mare flagel al bolilor venerice, care cotropeşte tineretul universitar.

Zilnic — ne spune Preşedintele asociaţiei — *d. Henry Ungureanu* — se perindă aici 30—40 studenţi cu diferite boli venerice. Ne relevă în termeni elogioşi munca pe care o dpun cei 2 interni d-nii *Dulipovici şi Bălan*.

Işi exprimă regretul că nu dispun de o sală mai mare, înzestrată mai bine, cu aparate moderne şi mai ales cu medicamente. Dar promisiunea d-lui ministru Gusti că va transforma în dispensar al Statului în Asistenţă studenţească, şi va pune mijloace materiale la dispoziţie, dă o rază de speranţă şi de mulţumire.

Un membru al comitetului U. N. S. C. R. — prezent — ne aduce la cunoştinţă că în şedinţa membrilor protectori care avusese loc cu câteva ore mai înainte s'a discutat această chestiune vitală a asistenţei şi că s'au luat hotărâri menită să rezolve în parte această problemă prin înfiinţarea asistenţei preventive, fişe personale etc...

Urcăm în sala de şedinţe.

Intr'o atmosferă solemnă, ascultăm cu atenţie raportul Preşedintelui, care după ce aduce mulţumirile sale d-lui ministru Gusti pentru ajutorul dat Societăţii, atât moral cât şi material prin donarea a 50.000 lei pentru bibliotecă, arată greutăţile prin care trece Societatea, din cauza datoriilor cari grevează încă Palatul şi ameninţă cu scoaterea în vânzare.

Dacă mai existăm azi ca proprietari—o datorim — legii care împiedică executarea silită. Ce va fi după 1 Aprilie?....

In continuare arată realizările făcute sub d-sa — şi proecte cari vor trebui îndeplinite.

Atacând chestiunea orientării politice a studenţimii d-sa arată acţiunea începută.

Inchee mulţumind colaboratorilor săi de comitet şi celor prezenţi.

Apoi fiecare membru din comitet îşi depune raportul referitor la partea sa de funcţiune.

Desigur unul din cele mai interesante rapoarte a fos cel al d-lui *Henry Ungureanu* care a arătat un plan frumos de activitate pentru restul de 2 ani, cât mai are să-şi îndeplinească mandatul.

Un moment impresionant a fost acel în care bătrânii profesori — foşti membri ai Societăţii, luând cuvântul, au povestit câte ceva din trecutul acestei Societăţi, înfiripate acum 58 de ani.

Asistenţa a fost adânc impresionată de naraţiile d-lor *Poenaru Căplescu* cel mai vechiu membru şi d. dr. *Gomoiu* al doilea în ordine cronologică şi încă membru activ al Societăţii.

Arată — zilele memorabile — când nu aveau bani nici pentru ca să plătească abonamentele la reviste sau tipografia pentru scoaterea revistei Spitalul. Arată lupta dârză dusă de ei, al cărei rezultat este acest imens palat de azi.

Am rămas adânc impresionat de această solidaritate şi continuitate dintre trecut şi prezent.

Cu aşa corp profesoral şi cu aşa prieteni studenţimea medicinistă nu poate să se simtă decât fericită şi să stăruiască în sufletele colegilor lor dela alte facultăţi regretul de a nu avea aceeaş soartă ca ei.

Dojana blajină a delicatului d. dr. Nanu Muscel, a arătat în plus grija pe care profesorii o poartă studenţilor.

Intr'o atmosferă calmă de prietenie şi de optimism se termină această solemnitate.

Societatea păşeşte în al 59 an de existenţă. La începutul noului an, ne credem datori să deschidem o paranteză, care nu am vrea să fie interpretată greşit.

Munca celor 58 de generaţii trecute, făcuse din această Societate, centrul tuturor acţiunilor mari ale întregei studenţimi din ţară.

Societatea studenţilor în medicină devenise piatra de bază a centrului studenţesc Bucureşti, iar căminul Societăţii centrul spiritual al mişcării.

In ultimul timp conducătorii au neglijat tradiţia care făcuse splendoarea Societăţii medieiniştilor, au abdicat dela rolul pe care li-l impunea trecutul.

Şi astăzi prin fapta lor, centrul studenţesc Bucureşti îşi vede mult micşorate posibilităţile de acţiune. Dorim viitorilor conducători o revenire la matcă spre gloria studenţimii mediciniste şi binele întregii studenţimi.

DEMETRIAD

Revista Presei
Triumful lui Hitler

Trist Purim pe anul în curs pentru macabeii internaţionali.

Victoria impresionantă a naţional-socialiştilor în Germania, paralizează toate femeile pistruiate.

Presa anumită, se vaită, scrâşneşte.

Moscova înşelată în prevederile ei, trece la ameninţări.

Acum câteva zile în dimineaţa din 2. III. 1933 d. Nasta, scria sus şi tare:

„Aceasta — este vorba de represiunea comunistă în urma incendierii Reichstagului — dovedeşte că naţional-socialiştii sunt siguri de a nu putea dobândi în alegerile generale dela 5 Martie, un număr suficient de voturi spre a legaliza existenţa cabinetului Hitler".

Mergând mai departe cu constatările d-sa e de părere că:

„Prin măsurile de teroare pe care le-a luat eri, guvernul german a călcat pe terenul primejdios şi alunecos al dihoniei interne, aproape al războiului civil".

Nefiind mulţumit numai cu atât — căci patronii cer o atitudine mai roşie, — continuă:

„Batalioanele de asalt ale d-lui Hitler vor avea de furcă cu organizaţiile cu caracter militar, ale milioanelor de muncitori conştienţi şi oţeliţi în luptele sociale.

„PRIN URMARE VA CURGE IARĂŞ SÂNGE ŞI NE TEMEM CĂ GERMANIA SE GĂSEŞTE ÎN PRAGUL UNOR CONVULSIUNI INTERNE MAI GRAVE DECÂT TOATE CELE DE PÂNĂ ACUM".

De notat că alegătorii germani nu s'au lăsat intimidaţi de ameninţările pamfletului sovietic şi rezultatul a fost cu totul altul decât cel scontat în urma incendierii Reichstagului.

Acelaş scrib comandat, face acum în urma succesului Hitlerist constatarea că:

„Rezultatul alegerilor a dovedit că afirmaţia prematură a cancelarului şi a d-lui Goering, că a distins partidele Marxiste, nu s'a confirmat deloc".

„DIN ACEST PUNCT DE VEDERE D. HITLER A EŞIT DECI ÎNFRÂNT ÎN ALEGERI".

Aşi înţeles deci: toată lumea de bună credinţă comentează cu interes succesul Hitlerist, afară de ilustrii gazetari ai Dimineţii cari au constatat înfrângerea.

Pentru a confirma prevederile oficioaselor comuniste din sărindar *„Isvestia"* scrie:

„Organizând lupta politică în interiorul ţării, pronunţându-se în contra Sovietelor, singurul stat care nu nutreşte nici un sentiment ostil faţă de Germania, ni se pare că cu astfel de cârmaci, CORABIA NOASTRĂ NU VA MERGE DEPARTE, DOMNILOR NAŢIONAL-SOCIALIŞTI".

Deci în primul rând, aceleaşi puncte de vedere şi aceleaşi prevederi ameninţătoare între oficiosul comunist „Isvestia" şi sucursala sa din România.

In general, revolta împotriva naţiunii germane care s'a hotărât o pune capăt pentru totdeauna maşinaţiunilor desintegrante ale comunismului.

COMPLECTAREA LEGII MARZESCU

A dat naştre la diferite comentarii, mulţi se întreabă care este „extrema" care a dat atât de mult de lucru guvernului?

O precizare destul de importantă a făcut-o dl. deputat Stelescu (Garda de fier) în şedinţa din 28 II a. c. când a arătat că pericolul iminent vine dela stânga, dovedind acest lucru cu câteva pasagii din foiţa cu acelaş nume.

Citâm din pasagiile incriminate:

„Dumnezeu, dacă există a rămas un caraghios, omul i-a tras o păcăleală răsunătoare. Ba, Sovietele sunt pe cale să-i ia şi ploaia, provocând-o prin mijloace artificiale, unde şi când vor".

Ştiam până acum că propaganda antireligioasă se face numai în Rusia sovietică, sub oficială a statului, dar ca în firma „Besbojnick" revistă ţara noastră eminamente creştină, cu tradiţia şi religia ei, să se spună că „DUMNEZEU ESTE UN CARAGHIOS" ni se pare prea mult.

Mai departe se citează în aceaş „stângă" că:

„Atâta vreme cât există, o democraţie reală, sunt şi supape de siguranţă şi progresul este posibil până la un timp — deci dv. democraţii, vă negaţi însăşi puterea acestei democraţii — în urmă abuzurile şi conflictele dintre clasele sociale devin atât de violente, ÎN CÂT REVOLUŢIUNEA CA O SOLUŢIUNE A ACESTOR CONFLICTE, NU MAI POATE FI OCOLITĂ.

„Numai aceste două forţe dispun de câmpul de luptă; fascismul pe de o parte c'o metodă de apărare a burgheziei şi comunismul milioanelor de muncitori pe de altă parte.

A CUI POATE FI VICTORIA NU SE MAI DISCUTĂ".

Deci contrariu unor afirmaţiuni făcute de d. prim ministru Vaida Voevod că *„pericolul comunist nu există"* se spune sus şi tare că nu numai că acest comunism există, dar că va ajunge şi victorios.

Ştim, cu toţii că faţă de turburările Moscovite din ultimul timp, guvernul a instituit starea de asediu, am luat cunoştinţă şi de ordonanţele acestei stări excepţionale, pe care orice român conştient de datoria sa, le respectă; cu atât mai mult nu putem înţelege cum o asemenea publicaţie ce se tipăreşte într'o oficină dubioasă, poate răspândi în public asemenea păreri şi a face asemenea afirmaţiuni.

Această propagandă deşanţată, împotriva ordinei de Stat şi împotriva Tronului, trebue să înceteze.

Credem a intra în prevederile autorităţilor militare nu numai arestarea unui deputat care a purtat uniforma organizaţiei sale care are o devisă „*Hristos, Regele şi Naţiunea*" ci şi suprimarea acestei fiţuici sovietice, chiar dacă acolo scrie şi d. Ralea.

FLORINESCU

Situaţia studenţilor in drept din Bucureşti
după redeschiderea cursurilor

Facultatea de drept s'a redeschis.

O lună de vacanţă forţată a fost soluţia, singura soluţie, pe care înţelepciunea senatului universitar a descoperit-o după îndelungi chibzueli, pentru a remedia situaţia intolerabilă creată studenţilor în drept prin regimul examenelor blocate şi al taxelor exagerate, nedrepte, ilegale.

Dar nu, să fim drepţi, luna de repaus forţat, destinată să amintească studenţilor celebrul regulament de „ordine şi disciplină" al universităţii a dat şi profesorilor răgazul necesar să rezolve pe deplin chestiunea.

Comunicatele afişate în interiorul universităţii, asemeni ordonanţelor stării de asediu de pe zidurile Capitalei, trâmbiţate prin radio şi presa cotidiană, anunţau soluţia infailibilă pentru curmarea turburărilor isvorâte din mizeria miilor de studenţi speculaţi, nedreptăţiţi.

Zece studenţi, zece dintre cei mai buni studenţi ai facultăţii, au fost eliminaţi pentru totdeauna din universitatea din Bucureşti.

Aşa cel puţin cuvântează comunicatul cumpănit şi adânc ponderat (o lună de chibzuinţă) al maturului corp universitar. Căci în realitate, sancţiunea dată „sub specie aeternitatis" la universitatea din Bucureşti, s'a aplicat acestor studenţi oriunde au încercat să-şi continue studiile: primul sudent care s'a adresat universităţii ieşene — acolo unde agitatorul comunist Ralea este profesor — a fost categoric refuzat.

Cu astfel de măsuri, studenţimea dela drept, nu putea decât să se simtă pătrunsă de adâncă satisfacţie pentru grija pe care „părinţii sufleteşti" i-o poartă, şi să-şi vadă de treabă.

O dovedeşte liniştea care domneşte la facultatea de drept după redeschiderea cursurilor.

Ce interesează dacă sunt foarte puţini studenţi cari se înscriu la examene?

Cu atât mai bine: şi aşa avem destui şomeri cu diplome.

La urma urmii, chiar dacă problema s'ar pune altfel, un lucru este sigur: prin măsurile luate, ordinea şi disciplina au fost asigurate. Restul, sunt lucruri secundare.

Linişte...

Liniştea apăsătoare şi enervantă ce după căderea vântului precede furtuna.

Veniţi domnilor profesori între studenţi să vă admiraţi opera. Veţi vedea atunci ce înseamnează liniştea pe care aţi asigurat-o universităţii noastre.

Veţi vedea grupurile de studenţi ce stau tăcuţi şi „liniştiţi" pe sălile facultăţii de drept şi privesc cu durere şi mustrare pe colegii lor cari cu fruntea 'n pământ se duc de-şi plătesc taxele şi se înscriu la examene.

Unii au făcut sacrificii pe cari d-voastră nici odată nu le veţi putea aprecia ca să vă poată plăti birul; ceilalţi, cei cari n'au avut nici palton nici cartelă de cantină să vândă, sunt cei cari stau şi privesc. Nu mai speră şi nu mai aşteaptă nimic. Privesc. Că acum e linişte.

Din umbră, aşteptând momentul prielnic, pândesc oamenii Moscovei.

Incercând să deosebească pe aceşti nenorociţi în bogaţi şi săraci, să speculeze desnădejdea lor răusfătuitoare pentru reuşita revoluţiei propovăduite de universitarul comunist dela Iaşi.

Ce va ieşi mâine, din „liniştea" pe care ne-aţi dat-o?

In ce ne priveşte pe noi, cei cărora studenţii le-au încredinţat conducerea intereselor lor, am făcut tot ceeace ca studenţi puteam face. Atât pentru satisfacerea nevoilor studenţilor, cât şi pentru asigurarea ordinei în universitate. Am făcut-o cu atât mai mult, cu cât agenţii intereselor străine încearcă astăzi să transforme studenţimea în massă de manevră pentru scopurile lor.

Câtă vreme organizaţiile studenţeşti au avut libertatea de acţiune, puteam asigura disciplina morală a studenţilor.

Măsurile luate de universitate, cu eliminări şi represalii fără a înlătura cauzele cari au produs agitaţiile, aruncă fermentul dezordinei între studenţi şi în acelaş timp paralizează posibilitatea de acţiune a singurului factor de ordine: organizaţiile noastre.

Aceasta fiind situaţia, nu asupra noastră va apăsa răspunderea evenimentelor.

Themis.

Comitetul Uniunii naţionale a studenţilor creştini români din anul 1932

Comitetul Centrului studenţesc Bucureşti, din anul 1932

Dela cantina Gutenberg

In urma eliminării din Universitatea din Bucureşti, a d-lui Dimitriu Victor, preşedintele Cantinei, — din cauza grevelor de la facultatea de drept — acesta şi-a înaintat, pe ziua de 2-III a. c., demisia.

Comitetul în unanimitate a respins această demisie, manifestându-şi solidaritatea cu preşedintele lor, întocmind un memoriu pe care l-au înaintat forurilor universitare.

Consiliul general al U.N.S.C.R.
la Chişinău

Consiliul general al Uniunii Naţionale a studenţilor creştini români va avea loc în ziua de 12 Martie la Chişinău, cu ordinea de zi pe care am anunţat-o în numărul trecut.

Consilierii celor nouă centre studenţeşti din ţară se vor întâlni la Iaşi de unde cu acelaş tren vor pleca la Chişinău.

In ziua de 12 Martie, la orele 10 dimineaţa va avea loc un tedeum la mitropolie după care va urma deschiderea solemnă a consiliului în prezenţa autorităţilor universitare şi locale.

In şirul consiliilor generale ale U. N. S. C. R., consiliul acesta va avea o importanţă deosebită prin problemele cari se vor discuta ca reorganizarea U. U. S. C. R., şi orientarea politică a studenţimii.

Iarăşi politicianismul

Cercul studenţesc „Alba Iulia" anunţă prin ziare o adunare în strada Clemenceau.

Ne-am închipuit că localul din str. Clemenceau unde numitul cerc studenţesc a ţinut adunarea, este sediul cercului.

Cu surprindere aflăm însă că întrunirea s'a ţinut la *clubul partidului Naţional-Ţărănesc.*

Este în atitudinea conducătorilor cercului Alba-Iulia, în modul făţiş de manifestare împotriva principiilor noastre, o vină destul de gravă pentru disciplina studenţească.

Invităm delegaţii cercului Alba-Iulia să-şi precizeze situaţia în Centrul studenţesc de care ţin.

Şarpele a scos capul

Datorită unei stranii coincidenţe zilele trecute, curiozitatea d-lui deputat Leon a fost satisfăcută de conţinutul basmalei ocnaşului Socor, care întâmplător era plină cu documente ce dovedeau nevinovăţia sa.

Gura lăbărţată s'a deschis şi balele-i s'au scurs timp îndelungat, cu mirosul caracteristic pestilenţial.

Nu stăruim deloc asupra acestui aranjament, făcut din timp şi destul de bătător la ochi pentru a putea fi trecut în cadrul unei simple întâmplări.

Cel mult căutăm a trage câteva concluzii din expunerea celui ce — numai datorită milei arătate, faţă de un torace îngust şi predispus — mai trăeşte astăzi în atmosfera sufocantă a tarabei ce o patronează.

Am aflt în primul rând că pe domnul în chestie l-a afectat foarte mult mizeria muncitorimii române, şi că împreună cu alţi apostoli (ştim noi ai cui) s'au apucat să-i îmbunătăţească soarta.

Apoi am constatat, un nemăsurat sentiment de solidaritate (e cunoscută solidaritatea puşcăriaşilor) al Socorului, care deşi „nu avea nici un amestec în greva din 1920" s'a lăsat arestat pentru a se arăta bun camarad, faţă de ceilalţi „tovi" întru Moscova.

Am mai ascultat şi alte multe baliverne, scoase rând pe rând din torba-i minunată, care însă ne-au lăsat reci, dat fiind că, cunoaştem realitatea faptelor ci nicidecum aceea, a câtorva hârţoage.

Ne-a revoltat însă puternic îndrăzneala ocnaşului, de a se atinge de onoarea unui ofiţer, de a insulta armata ţării, implicând-o într'o acţiune pătimaşă, faţă de el. Nemernicul!

Cuprins am fost în totdeauna de datoria către ţară, şi stăpâniţi puternic de sentimentul de respect —înăscut— pentru armata ţării, sub ale cărei stindarde ne vom vărsa sângele, atunci când va fi nevoie.

Revolta noastră este acum, prea mare, când am văzut acest sentiment, încălcat, în adunarea reprezentanţilor naţiunii, de către un venetic, tolerat.

Cunoaştem totodată principiile distrctive şi gras plătite ale acestui scuipat moscovit, dar nu putem cocepe ca într'un parlament, justiţia acelei ţări să fie ponegrită de către un infractor.

Destul se face propagandă antimilitaristă, destul se şapirografiază „Viaţa Ostăşească" şi alte fiţuici comuniste, pentru a slăbi sentimentul românului pentru armată şi vrednicul ei căpitan, pentru a se mai tolera însăşi, dela tribuna parlamentară asemenea atacuri făţişe.

Indignarea noastră nu are margini, ca parlamentul ţării, într'un singnr glas, nu a raecţionat, trimiţând acolo unde merită, pe oratorul desechilibrat.

Dar dacă din motive pe care nu vrem să le cunoaştem aleşii naţiunii au tolerat unui trădător a debita în faţa lor aceste inepţii, fără a reacţiona, noi cei cari ne cunoaştem datoria, noi care ştim să respectăm mâna de viteji care ne-a dat România întregită, de astăzi, noi nu putem suporta.

Pentru a avea graniţele reale de astăzi, şi-au vărsat sângele, alţii decât Socorii; pentru noi jertfa lor, trăeşte, ne stăpâneşte şi sufletele celor ce au îngrăşat cu sângele lor glia strămoşească, ne cer drptate.

Conştienţi de datoria noastră, dornici de a menţine neştirbit, prestigiul acestui corp de elită ce ştie să moară pentru a-şi apăra Tronul şi Ţara, vom pune la punct pe aceia ce caută a-l infecta cu balele lor veninoase.

Socorul nu s'a mulţumit, să-şi scuze altfel trădarea decât insultând armata.

Ocnaşul să ia aminte.

Florin Becescu

Constatarea organelor comuniste

Cândva, ziarele anunţaseră confiscarea foaei comuniste a lui Socor „Stânga".

Nu ştim dacă s'a dat sau nu un ordin de confiscare.

Ar fi de neînchipuit, oricât de mare ar fi influenţa trădătorului, ca un astfel de ordin să fie sabotat de autoritatea administrativă.

Faptul este însă, că în timp ce îndrăzneala comunistă a necesitat starea de asediu, „Stânga" organul prin excelenţă al agitaţiei roşii, instrument de provocare şi desordine, continuă să se bucure de toată libertatea.

Nu este număr al ziarului cu care anumita presă s'a îmbogăţit recent, în care instituţiile fundamentale ale statului românesc, biserică şcoală, armată, ideia de proprietate, naţiunea, să nu fie atacate violent, insultate, terfelite.

Dacă starea de asediu dictează în prezent mercenarilor Moscovei oare care modestie a limbajului, au început să utilizeze celalt mod de exprimare a gândului, imaginea, care au socotit că va scăpa mai uşor de rigorile cenzurii.

Tablourile, caricaturile reproduse de „Stânga" sunt de o violenţă care întrege tipăriturile Rusiei comuniste.

Până când va mai fi tolerată propaganda organizată de internaţionala III-a pe teritoriul României?

Spirtarii

Clujul a avut ocazia zilele acestea să asiste la desbaterile faimosului proces al gangsterilor spirtului negru şi n'am releva acest lucru aci în materie de fraudare a Statului, dacă rechizitoriul procurorului Dr. Corfescu n'ar fi venit să confirme pe deplin, adevărul ideilor ce ne călăuzesc de ani de zile.

Element de corupţie, jidanii ţării noastre ca şi de aiurea formează numărul cel mare al indivizilor, a căror acţiune contravine legilor comune (fals, înşelăciune, fraudă, faliment, escrocherie, etc.) statului unde trăesc şi atunci când sunt chemaţi la răspundere, recurg la sisteme reprobate ce desvăluesc odată'n plus perversitatea rasei.

Nouăzeci şi nouă la sută din acuzaţii dela Cluj sunt jidani, declară procurorul Corfescu, iar apărarea promptă printr'un invidid Xantopol strigă:

— „Faceţi antisemitism".

In ţara românească dacă vei căuta să arăţi lumii, cari sunt cetăţenii ce fac operă disolvantă în sânul societăţii româneşti, vei fi apostrofat că eşti antisemit, ba mai mult, chiar când vei încerca să constaţi aptitudini speciale pentru fraudă la anumiţi indivizi.

Procurorul, stigmatizează poporul ales (în ale răului) şi cere pentru vinovaţi zece ani de muncă silnică.

Apărarea va scoate din gangsterii sufletului românesc cei mai de treabă oameni, iar xantopolii din România vor încerca să dovedească curăţenia de fapte a celor şeasezeci de mucenici intr'ale spirtului.

Justiţia clujeană numără numai oameni integri.

Române însă constatarea Procurorului Dr. Corfescu: nouăzeci şi nouă la sută sunt jidani... *iar ca pedeapsă zece ani de muncă silnică.*

Puţin.

ION MIU

Alegerile din Germania

Adolf Hitler cancelar al Germaniei şi luptătorul svasticii a fost ascultat de poporul german.

Triumful creştinătăţii este evident, în lupta acerbă ce se dă de mult, crucea a învins Magheu-Davidul.

Lupta a fost neegală, şi relevă eroismul şi tenacitatea Cancelarului.

Pe de o parte o grupare ce vrea salvarea patriei sale, pe de altă parte o maşină infernală, cu bogate mijloace de luptă; presa şi finanţa internaţională, fiind principalele-i arme.

S'au dus campanii deşanţate pentru ponegrirea şi slăbirea mişcării Hitleriste; însuş Hitler a fost declarat de presa jidovească până şi nebun.

Când forţele sale politice, l-au aşezat pe scaunul de Cancelar, jidovimea s'a cutremurat.

Campania de denigrare a conttinuat, lupte de stradă s'au da între reprezentanţii celor două lumi şi a curs mult sânge nevinovat.

Cu ocazia alegerilor recente, campania de presă a ajuns la apogeu; lovituri de stat, înlăturarea preşedintelui Hindenburg, ocuparea Berlinului şi alte fantasmagorii au fost răspândite în lumea întreagă de agenţiile semite.

Nici acte de teroare nu au lipsit şi în preziua alegerilor, Reichstagul a fost incendiat de comunişti.

Poporul german a dovedit însă încă odată că îşi iubeşte patria şi reacţiunea s'a arătat Duminică 5 Martie.

Rămânând surd la toate maşinaţiunile interesate, a trimis în parlament pe adevăraţii săi reprezentanţi.

Astăzi Hitler, cu ajutorul cămăşilor brune, poate pune capăt uneltirilor evreo-comuniste, redând liniştea Germaniei creştine.

Aşa să-i ajute Dumnezeu.

GERMANICUS

Obrăznicie sau Prostie?

Curierul israelit din 5 Martie a. c., extrage din ziarul „America" din Cleveland un pasagiu referitor la „demonstraţia codrenistă dela Parcul Carol" şi anume:

„S'au făcut intense cercetări de către Siguranţa generală cari au dus la rezultate uimitoare.

S'a descoperit astfel o nouă organizaţie SUSŢINUTA DE SOVIETE, al cărei scop este agitaţia subtilă între grupurile naţionaliste şi îndemnarea la manifestaţii de stradă a diferitelor organizaţiuni, ca astfel să se provoace turburări, să se hărţuiască guvernul şi să se slăbească încrederea poporului în instituţiunile fundamentale ale ţării".

La acest pasagiu care denotă, acţiunea pătimaşă, a corespondenţilor ce se alimentează cu untdelemn Shemen, ciracii lui Horia Carp adaugă un scurt şi prost comentariu:

„S'ar spune, că, dela dis tanţă, evenimen tele sunt mai bine văzute decât din apropiere".

Cred, că pentru orice om de bună credinţă orice comentariu este de prisos.

Fiecare ar putea pune asemenea interpretări în seama unei lipse de materie cenuşie sau a unei ereditare obrăsnicii, care după cum se constată domnesc în redacţia „organului Uniunii Ovreilor Pumunteni".

PUNCTUS

Excursia „Turismului academic" la Constantinopol

„Turismul Academic din România" organizează între 1-7 şi 15-21 Aprilie 1933 două excursii de studii la Constantinopol-Prinkipo-Scutari (Asia Mică) cu lei 2750 de persoană în care se cuprinde: passportul, vizele, voiajul cu vaporul, pensiunea completă în hoteluri şi restaurante de prim ordin, excursiile, intrările la muzee şi locurile menţionate în program.

Inscrieri şi informaţiuni zilnic între orele 16-18 la sediul Soc. în Calea Victoriei No. 33 et. II. stg. u. I-a (Palatul Frascati).

INFORMAŢII

Comitetul executiv al Uniunii studiază actualmente reorganizarea Uniunei şi modificarea statutelor.

Pentru ca această reorganizare să fie cât mai perfectă, am deschis prin coloanele ziarului nostru o rubrică, unde, studenţii şi persoanele cari se interesează de viaţa studenţească pot face propuneri de care comitetul executiv va ţine seamă.

In vederea Congresului Micii Inţelegeri studenţeşti care se va ţine anul acesta (28 Aprilie) la Belgrad, Corul centrului studenţesc Bucureşti a început repetiţiile în sala de festivităţi a Ligii Culturale.

Repetiţiile se ţin în fiecare Marţi şi Vineri, ora 8 seara.

In legătură cu taxele Facultăţei de Drept se vorbeşte printre studenţi că o parte din sumele realizate din taxa de 3000 lei de student anual pentru construcţia localului care nu se va mai construi, ar fi fost depuse la banca Blank. Şi ce e mai grav, că deşi se ştia de apropiata prăbuşire a băncii, sumele n'au fost ridicate.

Credem că faţă de svonurile care circulă, a lămurire este necesară.

Centrul Studenţesc Bucureşti, ţine adunare generală cu toţi d-nii Pereşidnţi şi delegaţi ai societăţilor, *Vineri 17 Martie crt., ora 9 seara* la Cantina Gutenberg.

La ordinea zilei va fi:

Depunerea mandatului comitetului actual.

Alegerea comisiei de verificare.

In urma evenimentelor întâmplate (declararea stării de asediu), Centrul Studenţesc Bucureşti a fost pus în imposibilitate de a convoca adunarea generală. Se hotărâse adunare generală în ziua de 10 Martie crt., însă din cauza Consiliului Uniunii naţionale, ce are loc la Chişinău, C. S. B., a fost forţat să o amâne cu încă o săptămână.

Până Joi 16 Martie, societăţile şi cercurile sunt rugate a-şi achita cotizaţiile şi a trimite adrese la Centru cu comitetul şi delegaţii, spre a fi trecuţi în registrul nou de prezenţe.

Madgearu Calcă -In- Străchini

Pe domnul Madgearu îl ştia toată lumea, armean şi vistiernic.

Bunii săi prieteni de afaceri, îi trâmbiţau o calitate:

— Madgearu ale fler!

Servim noi astăzi o dovadă, subliniind „flerul" armenesc şi bine odorat, specific madgerean. Profesorul A. C. Cuza, vorbind la mesaj — 13 Decembrie 1930 — a pomenit şi numele lui Adolf Hitler. Violent, zăpăcit şi trenţuros la gură, asemeni ţaţelor ahorene, Madgearul băncii ministeriale s'a sbroşit:

— „Nu îngăduim să se vorbească în Parlamentul românesc despre Adolf Hitler care este o ruşine pentru Germania şi un permanent pericol pentru Europa".

Această „ruşine" a Germaniei, este astăzi cancelar.

Comentariile sunt inutile.

D. Calcă-In-Străchini Madgearu are „fler"!

Coltul „Tinerimii"

D. Gruber, patronul restaurantului „Tinerimea română", fiind obligat să plece pe neaşteptate în oraş şi neavând pe cine lăsa în loc, a încredinţat această sarcină unui client.

La reîntoarcere a găsit în cassă următoarele rînduri, dar nici un ban:

De vrei să se consume mult
Să ai antren şi veselie,
Dă-ţi seama că-i mai nimerit
Ca veşnic să-mi dai locul mie.

Aceluiaş patron.

Patroane pân-acum n-am spus
Că n'am primit nici un răspuns
Dar zău e chestie de obraz:
Mă laşi să plec acasă treaz?

N. B. — Răspunsul de va fi lichid,
Să fie 'ncaltea şi „solid".

Scrisoarea unui colaborator al „Cuvântului studenţesc", către directorul nostru.

Dacă n-am putut amice
Ca să-mi ţiu făgăduiala
Nu-s de vină eu, ci Gruber,
Care mi-a schimbat cereneala.

Tovarăşului Virgil care ne piscază cu teorii antiburgheze.

Virgil Madgearu, tizul tău,
La fisc făcu multe minuni,
De te-ar cunoaşt-ar redacta
Impozitul pe gărgăuni

Mihail Ienicerul

Citiţi: şi răspândiţi „Cuvântul Studenţesc"

In urma depunerii mandatului Comitetului Societăţii studenţilor în Medicină, s'a ales următoarea comisie de verificare:

Preşedinte: Victor Brânduş.

Membri: Condaxe Aristotel, Constantinescu Cornel, Fulga Eugen, şi Constantinescu Frangu.

La mormântul unui prietin

Intr'un colţ românesc de ţară, în satul Stupca din munţii Bucovinei, s'a stins din viaţă, modest şi neştiut, aşa cum a trăit o viaţă întreagă, învăţătorul CONSTANTIN PAVELESCU.

O viaţă de muncă şi de jertfă închinată unei singure idei, o viaţă de trudă şi renunţări, dar luminată de credinţa puternică în misiunea lui.

Pe deasupra mizeriilor vieţii, totdeauna optimist, încrezător în izbânda care trebuia să-i încunune munca niciodată n'a îngenuchiat, nici odată nu şi-a plecat fruntea, cloaca morală a politicianismului nu l'a atins.

Elanul tinereţii lui, a fost curmat scurt, înainte de a-şi fi putut vedea visurile realizate, înainte de a pune deplin în slujba ţării calităţile cu cari din plin providenţa l'a înzestrat.

Prin moartea lui, rămâne un gol în falanga luptătorilor pentru sufletul românesc din ţinuturile invadate de streini, iar noi, cei cari l'am cunoscut deaproape, l-am iubit, strivim o lacrimă astăzi când el e plecat dintre noi.

Desigur că genraţia noastră nu are nimic mai cumsecade de făcut, decât să-şi îngroape pe cei mai buni.

La răscrucea de drumuri, unde viaţa îşi rupe alte brazde, către fiinţa de dincolo, însemnăm rodul tristeţii noastre: „Dumnezeu să-l odihnească".

Germanie nouă

O ţară învinsă, Ungaria, având să suporte sarcinele războiului, suferind şi de urmările revoluţiei din 1918, a înţeles că singura cale a renaşterii este eliberarea de sub jugul forţelor oculte internaţionale şi ridicarea naţiunii prin forţele ei.

Toate asociaţiile cari stăteau împotriva acestui scop au fost desfiinţate, în cap cu francmasoneria.

De atunci Ungaria propăşeşte.

Italia, care după război a avut şi ea de suferit după urma anarhiei democrate şi masonice, a procedat la fel. Dacă a câştigat sau a pierdut făcând astfel, ne-o arată realitatea.

Astăzi, în Germania, Hitler îşi începe opera de reconstrucţie.

Deocamdată, a disolvat organizaţiile jidoveşti internaţionale, ligile pacifiste celebra „Ligă a drepturilor omului". In curând vor urma lojile masonice.

Presa internaţională organizează campanii de calomnie şi minciună împotriva Germaniei anunţând pogromuri inexistente, acte de teroare, etc.

Aşa cum au procedat şi cu Italia.

Dar ca şi în Italia, adevărul va sfârşi prin a triumfa.

O nouă „afacere Blank"

Banca falimentară Blank, a descoperit o nouă soluţie pentru a se mai cârpi niţel. De astă dată „afacerea" plănuită nu se mai face în dauna statului. Destinată să suporte lovitura e primăria Municipiului Bucureşti.

S'a discutat în şedinţa delegaţieil permanente din 7 Martie oferta Băncii Blank pentru parcelarea trenului acesteia dela „Bordeiu".

Pentru marele serviciu pe care banca îl face cetăţenilor Bucureştiului de a le pune la dispoziţie pe preţuri de speculă un teren fără valoare, municipiul ar trebui să contribue cu efectuarea tuturor lucrărilor edilitare, apă, canalizare, lumină, pavaj, etc.

Graţie acestei „mici contribuţii", banca Blank, şi-ar vedea ridicată enorm valoarea terenului insalubru şi în starea actuală inutilizabil dela Bordeiu, fără a fi făcut pentru aceasta nici cel mai mic sacrificiu.

Şi s'au găsit consilieri cari să susţină fără ruşine această afacere de unde prmăria n'are dcât de pierdut.

Socotim că de astă dată, tentativa rechinilor finanţei, nu va mai izbuti cu uşurinţa cu care miliardele statului au trecut în cassa băncii graţie lui Argetoianu.

MUNCITORII, victimele agitaţiei comuniste au umplut cazematele Jilavei.

CRIMINALII, agitatorii plătiţi de Moscova, inundă piaţa cu gazete şi umplu cluburile partidelor. Sunt profesori şi asistenţi universitari, salariaţi ai băncilor şi ziarelor „burgheze" şi se bucură de imunitate parlamentară.

Starea de asediu opreşte insignele, uniformele şi întrunirile naţionaliste.

Cu aceste măsuri, neîndoios că ordnea va fi asigurată!

Tipografia ziarului „UNIVERSUL", str. Brezoianu nr. 23—25.

Redactor responsabil: Directorul Depart. Presei şi Propagandei din U. N. S. C. R. FLORIN BECESCU